

بازدید شد
۱۳۸۴

کتابخانه مجلس شورای اسلامی		 جمهوری اسلامی ایران اداره کتاب
کتاب دیوان طاهر (عبدست نامتیم الملوقة) مؤلف: میرزا انصاری مترجم: طاهر بن عبد اللطیف نامتیم رت هجرت تار شماره قفسه: ۹۹۷۱		
		۷۸۸۴۱

خطی	کتابخانه مجلس شورای اسلامی
۹۹۷۱	

۹۹۷۱

Handwritten text in red ink, likely a signature or date, located at the bottom of the page.

من قتل

مكتبة
الشيخ
الشيخ

$$\begin{array}{r} 99VI \\ \hline V\Lambda\Lambda\Lambda \end{array}$$

γλδρ

قوله من العلم الشريف

دار
السفينة بلقي
اصبر اليك وحمد علي
كما

کتابخانه، قریہ
۱۲۳۰

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب درای...

مؤلف...

موضوع...

۸۸۴۱
۱۴۷۰

علی قزوینی
۹۹۷۱

هو اللطيف

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

والله اعلم الغف اي علام
علم الغيب جزو دگر است
وگر اين مجرم فقير حقير
تو گويم در ايمان
شکر جرم ما بحق رسول
زويم و اجاب سوال
ارغی گفت داعی ناله
از نیکبخت تو مقدم و این
باری زمین بندهم روی ده
حق می است که ارم هر حال

فدا

خدا در قدرت تمام نیست
غیرم تو ای جمیع و بصیر
در بدای تو هر چه عالم
زیر دست و غیب و سکنیم
و خوش معزز و دوست تمام
بدینست شور و فریادیم
بیت نظر کن باین
بیت جز تو خدای عزوجل
مجم از جان نواز توئی
ذات مری که ز غفلت این
کریه کار سوسو بدو
ان بصیری تو در دل ببار
تم هر قطره جدا کنی
در بیل زمین و نه اخلاک
زار موهج و معتقد معصوم
فرق نهان و آشکار نیست
بکیم و کره ای علام

کرم فخر که بیان کارم **ک** من ز کردار خویش بزارم
 کن کرم ده ملاحظه مقصودم **ک** پیش تو بزرگم چنین گفتم
 نسبت احتیاج عرض کرد **ن** نامه شد قسم دگت جانم سال
 ای ایتر کبیر عالم کبیر **ا** محب عقل در ای بر بدبیر
 دل طاهر مطبغ بر بوی **د** که قدم رنجم بغرموه بی
 از دهائی تو شستم خلد **ا** زان زمان در غمی و خوشه
 مهر تو هم آید شایه **م** که محبت جردن بغرماید
 یک زبان و دلم من کم نام **ی** عرض کرده دعا و گفت سلام
 نام پاک تو ای خجسته ضحاک **ی** تاج سر کرده بر همه ابیات
 دعوت **ا** غنی غازی **ن** غنی غازی
 ملک اندر ملک کنایه این

بسم الله الرحمن الرحیم
 غایت شهادت بر خود خوان

شکر و پای کرم کار ساز **ش** کوبت زرق در عیم به نیاز
 از دل جهان فزاینه یک سال **ا** کویدین سپهر زره عزه شال
 هر در صورت کان عالم لبقت **ه** یا کنون گوید یا خواهند گفت
 آن عود در مردم از طاهر هزار **ا** بالاروخ رسول حق شمار

۱۰۰

فخر کن سکیم فخر **ق** قلم **ع** تا کفتم نامه مسکین رقم
 طاهر کرم زان کنون نهان **ط** سر بر در پیش **ه** خود خوان
 بی نویسم رفته با صد تینر **م** پیش آن بار وفا در عزیز
 رفع تکلیفات رسمی میکنم **د** دم از تسیم دعایت بنرم
 ای که بوی کوی نیکی از جهان **ا** بر غریبان مستغنی و مهر جان
 وی بر مایک بریدی سنوا **د** انداز سوی نوحان من از هوا
 غم دیدار من مسکین غم **ع** نامه فرحت فزانی بر کشته
 اندران نامه نظر انداختم **ا** مهر بر خود خوان لب ختم
 یک سر اندر لفظ وی که هم عهد **ی** یافت جان و دل سرور و دین روز
 معینش چون بوی گل در دماغ **م** کشت زان کل تن غمی تازه باغ
 اندران خرمنه بوی روز کرم **ا** تا کفتم وجه معاش فخر رقم
 روزی در کار و رستبای ضرور **ا** کان به مسکین نفس صبور
 تسیم و بوسه و یا نقد و ک **س** کان به لابد با نیاز بشیر
 این و دیگر که به روزگار **ا** بدایت رت کان علامه کفای
 نیک کارا بر باران مهر جان **ن** رکنو کنون به سخ این بیان
 کرم اندم از مردم کرم **ا** با **ک** تو کرم نگرانسته مدد سر جان
 دین فقیر از کوه که تا نصف سال **و** غرق از کس نی که بر جان

۱۰۱

که کار مات ز راق کیم **ک** ندان که از فقر و فاقه نیست
 ز چنن نادی و باینه **ه** بدر نادر رب بن م
 نال و ابطاق قشش سیکل **م** طرب مید که مال را کهان
 از رگس بدیه شکوهم قبول **ا** کسته انگس نلدو و لیکر مل
 رودی و یومیه و اورار **ه** قریه وده و زمین بسیار
 آن دسکته رفت آن احوال **ا** آن عامی مال مال مال رفت
 دل بران فانیه بنوده چن که **ه** چون ترا دم پیش تو آن باجر
 این زمان هم نیست با نهار کار **ا** زانکه به از دست این قوی بخار
 محبت الله بن فقیر زبان **ع** کاه و درینو به یک پاره مان
 یا که استغنی آن عهد خیم **ی** این دل فرموده که ساه و نیم
 صبر قوی و توکل چون و ایم **ی** بهر چه ناری این کزده شکم
 اینکم در کاه و به بخت **ا** به جبل حص و طبع افزونست
 دور آخر سپید و غیر کاست **د** شوق عیش و ذوق بانی کاست
 قدول که چه ز اهل و عیال **ق** فکر این دانت کمان کسته نکال
 بر تخم که کان و دختران **ب** که چه بگو که کبی جانم کان
 دل قوی دارم که الله را بخت **د** خصمن زرق مستببت حیاطت
 اولین حرف سهر بیت کیم **ا** زبان به دست کن ای ماهر خیمیر
 خن

نام آتش و نیاز ما تمام **ن** سر سبز زبان بیت برکت نام
 شاه اعظم الله و عای با بیان
 که که ناله و اعظم صافق بیان
 بسم الله الرحمن الرحیم

عیانت نام نام خطم شاه **ه**
 یارب ز بهر زبان مدون بر کس **ه** بر خوان این این مشت این کس
 از نگران دیک که ده و خجارت **ه** که برود کن پس که اندک سر
 ای ایچو نام خویش باینه بهر دکن **ه** تحقیق نان که نیست به نهار کس
 بان ابروی فقیر من دل شده میرز **ه** زین عزت که میدم فرمای کس
 بهر خدا سخنان که تو **ع** مامکت دو گوتم و الله پس
 کس خاک تیره که می آید و نیر **ه** زین پس در جواب تو ناید نفس
 غدر هم ندید و در کن که با طع **ه** به نهار تر و خندان خوس
 تو استخوان بریز و کنگر بهر **ه** منت که کنی و فرست فرس
 به زاهد و به عابد و به مریض **ه** مستم صد اند و مرغان مجس
 روز و دو سه سید که کاهه **ه** اکنون طمع خانه ز کسته بکس
 معصومان تو چه عیالست زین **ه** پس زو عای تست زبان چون کس
 ظاهر و عای خیمیر و الله زبان **ه** زبان را جرم نیست و عیالست کس

بسم الله الرحمن الرحيم
غایت نامه بنام میر محمد

حق تعالی شاه روزگار را ای امیر
از که جمعی قدیم و طبعی بنیان
که خط کاری تیرش بر روزگار
از زبان حال می نماید کای ال بر
زان سبب تصدیق میدادم که ای امیر
چنانچه از تو میخ تو با جمل قوم اده
چون تو که کمالات زهد انکه زاهد
مهر تو آید بر دست و تو هر دو مانند کوه
بهر بنا عیب و عار و ننگی شد
که گشت غیبی بری بهر ناخوش
که به بنی بر سر تو نه خسته علم
بنا کرد کاران نوری کار جهان
طاعت حق طاعت اندر جهان

بسم الله الرحمن الرحيم
غایت نامه بنام میر محمد

شاه

نفع و ضرر و الحقت با انقدر
الحقت کن با بنو دهر
نفعی که میدادست آید برای کن
گفت حق پس قدم خوار اندر خوار
هر کسی هر روز بگوید کن بودنده
متوجه سوخته که این با خسته
که گناه دی به خسته از کام نه بید

بسم الله الرحمن الرحيم
غایت نامه بنام میر محمد

چهره زهر آن رفته
و جهت لایه دل گوی نماید
طریق کاهن عده بر کیم
اکل منقار کل جنبین دار
چنانچه با فتنه مقصود کونین
رسول الله لعمر بر خطه بالا
کرت روزگار که دست خواهد
و با جوان منور خواهد ای جان

هر آنکه بخواهد صلوات بخواند **ه** بخت به علقه حوران سنان
 برسل حق بر تو حال بخت **س** رخس چون کشاید به
 تو گفتن نظم به ساز هر از **ت** در حق مصطفی و روز بان ساز
 سر بر بال دل به تاج بنادر **س** شب تاریک دل به تاج بنادر
 لکوت اندر لکوت و محمد و محمد **ل** در حق حق با و بر بهیمه
 یک اکنون نامه عنبر شامه **ی** نویسم بر این قطیع جامه
 نداد از دهن عنبر بر آرم **م** حروف از خامه مشکین کلام
 مگر از کفایت مکتب و لکین **م** معطر تر کعبه بت و جان
 بدینها عایم اندر اشعار **ی** بدین سحر حلال و لغز گفتار
 سحر بازی که از بس مهر بخت **س** زبان طالع زبان به زبانت
 زبونی بخت بر فرق فقر است **ف** زبانی افتاده کان و دست بخت
 توانا مهر بان و کند و راست **ت** ضعیفان ملا برافت به بخت
 مسکن به درش علی غامد **م** قصر ادب در آید در کت به
 حیم و سختی بت دل نواز است **ح** بنور علم دین و انانی راز است
 نه بخت کاران که بخت است **م** خدا از رحمت خویش از رحمت
 درم بخت که در دستش آید **د** وقت در کفش بهی نمیاید
 محو علم و کمال بخت **م** نماید از مل و دستش سرور

السلام

طرب اندر دل سکن در آید **ط** بدو کلب به نیکین کت به
 لبش لبش لبش لبش **ل** دو سج دو سج و تابل من جبین
 بهر سانس کاری کوی بهر **ب** زهر دانا که اندر بحر و هر به
 خدا توفیق به نیکیش بخت **خ** بهر یک بخت بر لب بخت
 الله غلتش درم جهان دار **ا** ز کدونات کوشش نهان دار
 نیکداریش زافات دشتی **ن** بکس بیرون زد لکیری و تخی
 روانی تخته و مقصود جان ده **س** به بخشش عمر و ایمان ده
 الایم سخته به خبر نوازا **ا** برافت کار سازه پاکت بار
 در دین نشسته بهر کوه کسیر **د** بکرم تو فرستادم فرا کسیر
 بخت تائید در وی نهانت **ع** شرح آن نه مقصود نهانت
 از آن بخت در محبت بهر فرایند **ا** دوم در فتح و نصرت در کت به
 آن نام عزیز دل به **ا** به قطیع نمونستم در دنیا
 هزار فرق بهر پیتم و به بین **ف** که هر یک حرف بی حجت نین
 تو باری بخت در بخت نه بخت **ت** تو خور به یال کن تو به خور بخت

چو طهر کوهر لبم می گفت

محرطه خان لا دعا گفت

بسم الله الرحمن الرحیم

غایت نامه بنام مهر فاش

سویختن جگر که در جان شعله دارد **د** یاد کس نهالت بر سر این لعل **د**
 خاک که کینه و عدم می دهد **ح** ویت و دور با سر تن روح و جان **د**
 خورشید آهوی از غم بر غم که **م** دو کس شود و در جسم نگران **د**
 در غم اندر صدف کله نهاده **د** دردی و درک معرفت خود جان **د**
 خاور که چنین شکل نگذرد **ق** دور شده و ندان به جای دل **د**
 این در میان بسته بعد از غم **ا** در دانه دین که در کس لعل **د**
 سبب بسته به زجر و غل به اخبار **س** زان لا حرم این نامه حکم زان **د**
 قیاس غیب تبسم بکس نرسد **م** در قبضه نور دار نو کار از ان **د**
 زو تا کند این شکل و مواسات **س** هم نفس سپرد که به بیت بر لعل **د**
 آن دولت سر که گاه و سر نب **ا** انعام ابد که بویان بران **د**
 دنیا و دین که در دوی تقاب **د** چون جبهه محض به غل کسان **د**
 غم که به بستن جگر روز است **ع** هر کس که بر لعل و جان **د**
 فکس که بل بر سر سخی که **ا** دانه و غیب در سر زار کسان **د**
 بر روی رجا زنده و از کس بر غم **ب** طالع که بر کس خوف جان **د**
 رفته بدم و مال و لا تقطعوا فوه **س** انست که که از است بصمان **د**
 سر که قدم **م** بر و پیاده ره دین **س** از صدق و حق کاندازد فوه کسان **د**

در

سر سینه پاک که بده **د** وقت خیرات دل ز غم و کین **د**
 بهر بر کند پاک از غمت **د** دل ز لالیش عداوت و کین **د**
 پس تو که یک به یک می بازی **د** دو بد این دیک برور و کین **د**
 مضر بان م نه نشانه زند **د** زخم برده چون سرو طین **د**
 میخاک شود و پس تو تمام **د** کار و بار تو است کار و دین **د**
 هر چه در تحت است کن نقش **د** جاده نقد و باغ و کشت زمین **د**
 هر که آید به رضا که کند **د** رضا به خواست خد برین **د**
 دین بر تو باین دال بهر **د** داده و دین دنیا به کین **د**
 دست خیر بر دین بند و بده **د** دل بد داده داده شال کین **د**
 علم زخمه لا بطوح و غیر **د** میکنم مگر این تقین **د**
 تو چو دانی که نظم من که **د** سبزه خاتم در و نه کین **د**
 نورضا داده از ان که **د** نظم ترفیع تو بهینا کین **د**
 دل ظاهر در لعل و جوهر است **د** ک بدخل است بنجم الدین **د**

ترکیب نامه شمس

هر که از حق می تروت ره **د** صد در دردت بهی ای کین **د**
 صد از ان نورسته خواست **د** بدبری بر بیت ای ویش آفت **د**
 سحر کسری و دین س لعل **د** جان بد نورش به غمت در خطر **د**

ان سبب و نعم هشمار یا بد از فضل گویم که کار
 خاک سپید و زلف پاک خانه کس بی سیم و زلف پاک
 بلکه که دی اکسیران حشمها تو تا بنگر جان
 طالب زردان ملک مراد خوار طلبی باش و سیم و زلف پاک
 آن خستین خوشی که اکسیران منه از دنیا و دین نیاید نیاز
 یال و اندر ز هر یال و اندر تا نوری در هر دو عالم رستگار
 و در ندری صبر فقر و مدبری خواجه از پستان دنیا بر خوری
 ازین این ترکیب که اکسیران کوس خفته هم رفیق بر خوری
 و در سودا دل پیشل بجان می نویسن این حکمت و ترکان
 چون بهر کسوت کسوت سده درم بخشیدن تا مل کسوت
 در صفای دامن نازش کن کس ترش مع دور که ضد کهن
 ز بر رخ اندر ان بانی نکل بعد ازین مردش برای دوزن
 نیمه کردن او زان که کشن بهر نعت کن و نعت
 اندرین نیمه کن سردان ها همچنین ده مرتبه گویم ترا
 من تمامی غمکش زایل کن سیریه سوی ضیاء مایل کن
 هشت منج و دو مل رستگار اندک در دامن جو کوب ساز
 نف با سخته یک امان کن زان به لب کن در قها به سخن

اندازان

اندران آن سخته دارین در قها نیز و بالاب ز سبب منج
 بعد ازان اعیان هر سخته اند یک نیز تا حقیقت کس تر سبک
 یک سخته به بر سرش حسان سبب جانه که کس بند از خاک و آب
 در میان خاک این لا بر فرو این بزودی باز زن ان کس در
 همچنین ده مرتبه سوز و ز ابرش عمت درین میدان نیاز
 سبب جوته مدوی که منج کن اس کن در دوا به به برین
 اندرین کشیده سیرش سبب تا سخته حکمت تمام ای بار خوار
 این معنای هر سخته فصل آن دل کو بهر از کل
ترکیب سخته قمر
 حکمت گویم که بر ساری قمر تا ز جهان یافته باشد سخته
 دو ورق از نه درم از زیر سبز سندی و کوی سبب است
 سینه زیر جو سدا شود لاست بخوم که فقره کس
 آنکه بر سر سخته خاک پاک ساختن بر زود سبب ترا
 نوکین و سر کس و سبز زن بر درم و سینه کس نیز زن
 که دفغان ناله و رازی کن به الم و دای بکن یک سخن
 دست خشر عجیب مال تا تو بلفتم همه سرج حال
 بهر نزل سبب از هر سخن اقتنه کن البته کن البته کن

ترکیب نهم قوت

بیت یگان جز در سبیله یار
رس یهل سیر و یکن چهار
برو درین سیر و یکن خوش
لیک با سنج بر زم ناز
خسته یکن و فور و رس نام
خاکله بر ناز و قوت و شمار
نخم کوچه شمر و در صین
ویده بکس سیم بر کبار
نهضتی شتادری نه کان درم
جکله اخرا که برد ادم قرار
غوب ب غایب و رس خطا کن
در عسل ای که محنت شمار
توله خور زین و بران سیر کاو
ناره بیات هم بهر یک نهار
کنج منی تو فراید بسی
شسته نیمور غاید قرار
ناره خیال تو به بر زمان
تا که کسی هوش اندر کنار
باه بنیز اید و اس ک هم
هر شبی خوشه کنی ده کفار
سرخوان که و نامهم که
نزد اگر حکمت ظاهر بکار

ترکیب دهم قوت

حکمت نادر بگویم تان و انا
بهر عسل طالبایم بگویم بگویم
کاین خن ترکیف خور و کفایت
هر که من کان را کان کفایت
صل عافیه ز اور فرج کن کشته
در حواصط هاشم کن این امر
رسول ایسم و حکمت بلال و در دار
لعل و محمد و کبری و کولی و بنیاد
باز
باز
باز
باز

شماره
چهار

بسم الله الرحمن الرحیم
بسم الله الرحمن الرحیم
بسم الله الرحمن الرحیم

عقیدت نهم بنام نجم الدین

برکت یزدان بنجم الدین
در ادای و عافی بنجم الدین
خجسته کو حربه دلا دلا
خبر حال تو بنامه یکن
خویدیم کت ده جو تمام
ابرش نظم لایط زین
تو دران دست بکجه میدانی
دست و لب ن سیر غزین
هر که میدید که در پس تو
برواری دست تو حسن
در حرارت جهان و خزان با
زخ که تند جو بر زین زین
ملک اردو دست بر ته بکیم
دست و دست یکن اندر نکت
دشمنان تو میکنند خرو
از خجالت سر غرور اکن
سکینه تاب نیم از قوت
که به زه تو کس چرخ برین
سک انده و درنده کند
خبر از دعای این غلین
پس تو که دریده کت هم
دمن هاسد تو در فقرین
نخدا نند پس بخت
نیزه بید و کوزه سهرین
بس برانم بنوق و کوق تمام
در جواب حرانم خنر میکن

بخوراند تا بخت رسد / در میان تو موه
 سوزد اندر درون دامن تو / مجمر عود بر بهار بهار
 تو بچشم البیاضه بر کسری / دود مجمر دران قباد قرین
 بار کجا میروی اهل پس تو / منتقل و محقق در این زمین
 که که صد کند پس بگو / راجع انقارست پیش ازین
 پس نه اگر هزار کس بکشد / هر زکار تو سوزد زین
 بارش در دور خورشید بکشد / می دسندی و انجم افروین
 بارش در دور خورشید بکشد / نوزک و قند و شیرین
 رخ زدیکن و خفته قرار / ان عود که بر زین برین
 که از پیش تو نیست پس به / که چه جیش جنگ از کین
 وقت دوزخ بیدرت بسیار / با سحر و شمشاد در این
 دست دهن خجری برکش در / وقت خفته که اید اندرین
 بران خوب تا بیاید / است و شمن بدگیت و بین
 سل شبت اگر یک بد چغم / میرد است مدق و خرزین
 گفتی اگر چه سوخت و دران / پس اعمار سوز بار قرین
 که بکری بکسر سخت و مهل / جل صاف جل سحر سیت
 دایکان ده که چه یک ن / صدقه و خیر و یک ده چین

می کنند اسکنند نام که کند / خوب نذر نکت نزار بل بل
 بزرگ دوروی و وسوسه شاد / دار خنجر و کس عرق و مدام
 بس که بچه کشته هم که بچرب / بعد از تو نمک و شکر انعام
 قنقیر نرسن کرات و خجری / هم بعد از تو نمک و شکر انعام
 جوان بوی به نری در سن بل / سحر که در دور و در میان
 شمع رخ اسکنند یک یک سیر و خجری / شمع زیت و مال این نه درم انعام
 این هم کوبیده و ده سیر سیر / پس از آن بوی و بوی انعام
 پس بوی بوی بوی و بوی / طبعی برت نکت کشته و کشته
 که نریک میفکند خجری / سحر کن با این حسین انعام
 بعد چهل روز کس بکشد / ناست با یک درم نکت کشته
 بهر خجری بیاف طبع که در چرخ / جنس و دای و نکت کشته
 است با خجری و نکت کشته / سحر و نکت کشته و نکت کشته
 بهر عمل کاندشت به کز و زین / شسته کم سوز و سوز و نکت کشته
 پس و بویان نکت کشته / کز نکت کشته و نکت کشته
 که بویان صد صم بهر نکت کشته / جابر پس نام نکت کشته
 کت نکت کشته بهر نکت کشته / تا که نکت کشته و نکت کشته
 که هم سحر نکت کشته / و نکت کشته و نکت کشته

سحر
 زعفران

این ترکیب نظم زمان خیر
نظم ترکیب زمان خیر

بیاری یار گلشنی زلفش بوی گلستان
کوفه یک که من سر کس کن کس کن
زین پس سبزه که بوی گلستان
و منوره میر سبزه که بوی گلستان
جو کم و سوز از نهان بوی گلستان
دک با سکه که بوی گلستان
چون ترکیب وقت که بوی گلستان

خلق زود در کس که بوی گلستان
سروش بولد از کس که بوی گلستان
پس زمان در کس که بوی گلستان
بار در کس که بوی گلستان
پس سبزه که بوی گلستان

کن کن کس که بوی گلستان
سبزه که بوی گلستان

سبزه

سبزه که بوی گلستان
سبزه که بوی گلستان
سبزه که بوی گلستان
سبزه که بوی گلستان

سبزه که بوی گلستان
سبزه که بوی گلستان
سبزه که بوی گلستان
سبزه که بوی گلستان

سبزه که بوی گلستان
سبزه که بوی گلستان
سبزه که بوی گلستان
سبزه که بوی گلستان

سبزه

خوشتر یک کیم در کنار
بیاورد بکوشش برش باده
بپاس لبه بر بوی تصنیف
سکان توله که در سقف بین کبر
دکده میر فوم مفت سر جو
شک یکین افلاست نیکو
نوش بازوان شش شیر خورده
زک باین قلا که هیچ سرورده
دک یک کیدول روز آرد نو
بکن کل مفت افلا نقد
بروان شیر خورده نیک وایه
دران دل بزرگان افلاش کلایه
نجات لوبک لک پاره یان
و نه شش تبه دار از صحر تصنیف
بکشته پاهای کشته دران ماه
سبوی نیمه از نالاش بر کوفه
بکوش خاکت نیز و کل بند راز
بپس از نغمه بود یک تاجی
بکشتن نغمه که دردی نیست تاجی
زین صکت کله که کشته سبای
بکاش خجای عاری زلفه در یاب
معنای هر شکل افلا
بکشتن نغمه که دردی نیست تاجی
عزیز تر کیم که من دارم یان
ایک ایک میکنم از کجایان

نارزان

نارزان نفسی می یار کیم
عذاب ذوب الفرس پیدا بکن
زبان بار لوله ماله پس
خشت با ترغیب کیش با سخن
سحق کن زبان کفته شمر اید بپس
برک تنول اور و سیر و کیش
پس دران کیمه بکیش و کیش
صل غولم کن نه پس کیم دران
ده بوغن بیکیش تا جل نهار
تا تاجی در بین ای جند
تا جل نور بولین کا مکار
پس جین افلاش بر کن اندر
طعن نفسی نیز اسباب ای ایتیر
هم در جش تا نخواه و صطیح
نوکک زبک طمع ای داکوش
دستولت دو کچمه ایتیر نیز
ترب و تره کله برسته نذر
پس امر کند و جراته بر شمار
این همه بیک دم کیم کله
در رس تنول نیکو سخن

نارزان نفسی می یار کیم
عذاب ذوب الفرس پیدا بکن
زبان بار لوله ماله پس
خشت با ترغیب کیش با سخن
سحق کن زبان کفته شمر اید بپس
برک تنول اور و سیر و کیش
پس دران کیمه بکیش و کیش
صل غولم کن نه پس کیم دران
ده بوغن بیکیش تا جل نهار
تا تاجی در بین ای جند
تا جل نور بولین کا مکار
پس جین افلاش بر کن اندر
طعن نفسی نیز اسباب ای ایتیر
هم در جش تا نخواه و صطیح
نوکک زبک طمع ای داکوش
دستولت دو کچمه ایتیر نیز
ترب و تره کله برسته نذر
پس امر کند و جراته بر شمار
این همه بیک دم کیم کله
در رس تنول نیکو سخن

پس بخت تو خوشی کن مقرر
 پس کن روشن دانش بجز
 چون که برین بنده از ستوان
 کوبش این کن اندران
 در او اندک که درین بار
 یک در کنده کنم پس بار
 کن منافق بر نهانش بکرم
 ناز قدر نهایی بر تو انکرم
 تازه یا به قوت و خوش توان
 که به باشی سبب ای از توان
 باه و اسکت پس افزون کند
 بری لکت زهر برین کند
 پس سبب بر حق که هم دراز
 شسته آب آیموک بکول باز
 بر زمان نیمه و خیران بود
 تا برف کحل او بران بود
 بهر قطعه میان خیز و تمام
 لطف کلمه می برود و سلام
 که بهر کس که زانند برود
 از دانه نش قطره نقد زود
 چه در دل جویت خوشگل کند
 صد رحم اندر حرمت کردند
 بر تو چون آفت زده زود
 هویت کنس بکس اندر کشت
 بر این کن که بخوردی از تار
 کشته پای از بوسه شکان کمار

تکلیف دفع سرفه

سینه شش خفص و صوفیه دان
 در سینه و صوفیه دان
 بگو بجا که کبر و زبیه هم
 بکن و انگ این به آخر که گفتیم
 بباریک در یکجا چو مین
 زبیرک و وفصل زبیرک ز سفید

باز

بکس نه خفته از کن صلابه
 در نس زنجیرش نیز بایه
 بداده باز بکن سخی بسیار
 بقدر چه رو بهماش ندارد
 بدفع سرفه و سردی و سن هم
 بکن هر روز خوردن پیش بکنم
 ز کیم حق اوه جبهه علهات
 ز صد تا کیم هر گفته بکات

تکلیف دفع سرفه

اگر روز حور شد بار سیاه
 بدام تو افتد بکنم الهه
 سرش بگو بکسک ان
 و کنه به بزی به تیغ بران
 ز محم نهانش بخانه ببار
 در او نش سبب کنم برار
 بجای در اچند روز بهل
 که تا مار و کدوم که مصل
 چو بر سیده شد از او ستوان
 بچینه بنیدار عله و کمان
 بکن خک ان کنم ر بکین
 ب بعد از ان مکت بیین
 در ایک خوش سفید و توان
 ز هر جاکه دانه بار و توان
 خوران اندک اندک مان بر خاله
 همان آله کنم که گفتیم تها
 در اندک زمانه بر برید و همه
 باس کن از تن کز و همه
 و بکن بجای خک سببه دار
 و کنه به سیر و ز کوی مار
 بکن و جنس اندم که بخور و تمام
 چو بسمل کنه ختم نایه علام
 بکن روشن و هم جویج وکی
 بر بر اندران و یک ز فای مار

بچین استخوانش و خسته بود
 بیدار جگر که در روی بود
 از آن پس کوب چون کشتش
 به سوز با دهم دستش
 و کوفته که اندک اندک تمام
 بقدر طبیعت بخورد اندک تمام
 الا تا بیا به بیست فاین
 که خسته سیس پیاده روی
 که نکند ریت برقی بل
 که عسته که نمائند محال
 که سبب که سوی و جلال
 نه جت قدر بارسی و ک
 خورده براند چنین یا چنین
 بگویم داروی درد کمر
 که ممکن نمک ازین خوشتر
 بود شکسته سینه لا از پیشتر
 شافع بیس میدید بی
 ازین دارد اولاد و ان خوشتر
 در پیشتر دان تخم از کشت تر
 در پیشتر طبیعت باید و ک
 و قهقه خفیفه جوان از پیشتر
 و در دستها که کم و زرد
 اگر گاهی است و تن و سینه را
 که که بدین تخم که طعام
 که که با سر در غن بران سیر قند
 در پیشتر شند به در پیشتر صغ
 دران نه درم که کل فواخته

۱۰۸

بخور هر نهاردش سببش
 و لیکن بهر روز تو که کمر
 و فرموده که شفته
 بهین لبت بهر شک کمر
 که نه در جان نهان به خسته
 نه با کس از آن دارد و در خسته
 بهین انون موی خدا
 که نافع یا بندت و و کدا
 که سندی و فضل و انکین
 که خندان پس نکستین
 بهر یک مکان به عید خورده
 ز روز در اول و اول بهر و
 خوش حسب حال که تمام
 دوازده مرتب عیدک از تمام
 جوین نوع قوت تن کینه
 به لبت و کمر قوت بندت
 زمره خرد و افکنند خلط غلام
 نمائند ز کرم و کدو و ان تمام
 سنگه نه و بد خضی زایل کند
 بهشت کول و لوبیت با ل کند
 در کتب تن امان
 خوشی بیای بهر بارگن
 خوشی بیای بهر بارگن
 در کتب تن امان
 خوشی بیای بهر بارگن
 در کتب تن امان
 خوشی بیای بهر بارگن

در کتب تن امان
 خوشی بیای بهر بارگن
 در کتب تن امان
 خوشی بیای بهر بارگن
 در کتب تن امان
 خوشی بیای بهر بارگن
 در کتب تن امان
 خوشی بیای بهر بارگن

ایک خواجہ رسن از بلغم
 پنج گلیکری باری شش دم
 اس کده بیک وقت کن
 بخ در شش باری و سیرن دگر
 این ترکیب بس نفع است
 ترکیب دیگر در علاج نفع

چون بخورد و در او ما به نفع
 دردی گویم که نفع بها
 شش نیز شش بوسه
 بای شامت و فروخته بکلی
 زده باریان و تنقل کن
 نفع بلغم در بلغم چهار
 رنگ به شش درم بکشد
 بیکه شش که خفش است راه
 دهن به بکلی بکوب آید کبر
 بار و یک و دو و سه و چهار دان

بکشد

یک به شامت و در یک شام
 شش که کامل بکشد اجتناب
 مان سندر از بلغم
 ترکیب دیگر در علاج نفع

که بچشم رود باین سوزم
 ترش بای در او شش کوبند
 هر غرق اند اندرین کوب
 شش به سیمه شش افزوزم
 بر کسیر اید از جبهه مه نو
 ای طبعی و پیچش فرنگ
 کوه به بر سر دو دین فکین
 سح کت کت و کشتین
 این و لای که سر بیا باشد
 نیمه شش که درین بکند
 شش غایب به بکشد مار
 پس در جبهه بر بیه بکشد

داروی و کت عیان سوزم
 طبعان در طلب بپوشند
 کس نیارد برون کان سباب
 بحر مواج ز بهی سوزم
 مخرم علم جادوی بدو جو
 شش این مکت و بکشد
 از ته تم زینش برون کن
 پس تانای خوب زینت کن
 طبعش کن که جان قرا باشد
 که به در زینش لاند و جا
 در بکار و بار و شش تنه
 یا اول اوست به ندرار
 نادر بارش نه و کجا بکشد

که کامل به بحر مدح و مدح
که نکند اندر و سبب
وین همه با سبب که یک
شیره و آب و بوی
یک مقدار در جبهه بندای یار
چون خزان و نخل و نخل
تا خود برون نری تمثال
طاهر این طرفه کار و داند

و از کین دشت به رخس کین
بند و بندش بکاف و سبب
پس رکت مذبت بدان
رویش کین که نیست و کین
نه که در وقت حاجت آمد کار
پس بهر خورد و نه را در کین
یک ماه لا زروی و حال
یک دوان مثال می ماند

شبه تو چو شمع آتشک
شبه مان بهر سر ماک
سرش ای لایق بهایع
کن طلاق که از آن نیمور
در قاعه دعوت

بهر بر می که در کین کین
بهر منزل که مهر و در خمارت
بهر کوب هزاری در خمارت
بهر چرخ و طبعیت اقیان
ازادی که تو فتنه باریت
الا هر که بر یک قدم کین

مجتهد ای که نوری روز و شب
دست ترا از پنج بسته یار
سیرت و فضل کین است
هر چه کن خلط و سحر ناست
کن خورشید از شایه و دوده مام
نیکو
بکن سبب که و کافور
بهرت نهم درین ایکن

وار و مکتش نر
سیر و از آن دست و قدم برار
روغن کین و قطره سیر
این عمل ای بار و نه ناست
روغن کین و کین و کین
مکت این و کین طلاق نیمور
جست یک و کین و کین

نقاب به عجب دعوت هزارت
از کین هم هزار آمد و لیکن
بهر شش با علو کواکب
خواند که هزار از بهر خفاش
دایه دور و دور و هزاری
خواندش با علو موالید
بهر شش هزار آمد و کین
خوف کین و کین و کین
سبب از آن کین و کین
دست از آن کین و کین
در سبب و کین و کین

بهر بر می که در کین کین
بهر منزل که مهر و در خمارت
بهر کوب هزاری در خمارت
بهر چرخ و طبعیت اقیان
ازادی که تو فتنه باریت
الا هر که بر یک قدم کین
بهرت ایمان فضل کین
پس بعد از دل و شش کین
از عملهای کین و کین
درب و کین و کین و کین

به از ذکری خفی و جلی
 بهر باری از جرم و بدکاری
 در نظر دار تا منت رسد
 تا آن خدایش را بر کن که جزایک
 زان کس بر دیده جان و کشته فاز
 نام اعمال ظاهر بد نی
 احتفال خفی و جلی لا
 یا ای عجب چه رسول
 ای طالب نیکو سر فحاش
 که بد تاریخ و در نه افش
 کن هرگز شوقی از دران کار
 اول تاریخ بیوم خمس بران
 دوم تاریخ عجم و یا لا
 بیوم در سینه نه نه نه
 چهارم نه تاریخ می به
 پنجم تاریخ می به از راه
 افکنج بدست این کوه
 ده روزه که داده و سر تنک
 عینک در میان این و کیم
 داند این عینک و سر تنک
 که گشته از تهر این و کیم
 است به تمام خود انفس و کیم
 گفته ایم این اهل این و کیم
 مکن از راه این و کیم
 بهر نه از سر و رخس لبان
 زهر زهر اهل این و کیم
 که زبان یکباری یابید صد از راه
 که ظلم قایم از اهل شدان
 که کد تاریخ طوفان از کیم
 بانگش قصه از راه نیم
 که نزه غرق ذکر با بر سر
 که ماه و صف اند درین راه

ششم در دست و سر نو و جرس
 بدان هفتیم که روز بیت تاریخ
 کند هر نه رخت خبر دار
 بقتل آمد حکم که نه
 که دندان مهر شد که سر سنج
 در زن دکان که سر سنج
 ای کل کل بیوم بی کلک
 شکست شد شمشیر بی کلک
 دست بر تنک فم سینه بی کلک
 غیر اکن شد اوات فم بی کلک
 تن سطر شد سر سر بی کلک
 چون بسوس این پنج اکن بی کلک
 خط زبا و نامه سرک و بی کلک
 شد بی چشم عزیز و بی کلک
 غنچه کس کل ز شد و بی کلک
 ای از رخ خنده است سر و بی
 در جاف و نه و نه و بی
 بر روی و نه و نه و بی
 از دم تو که نه و نه و بی
 در حرکت این حرکت و بی

این و نه و نه و بی کلک
 در دست و سر نو و جرس
 بدان هفتیم که روز بیت تاریخ
 کند هر نه رخت خبر دار
 بقتل آمد حکم که نه
 که دندان مهر شد که سر سنج
 در زن دکان که سر سنج
 ای کل کل بیوم بی کلک
 شکست شد شمشیر بی کلک
 دست بر تنک فم سینه بی کلک
 غیر اکن شد اوات فم بی کلک
 تن سطر شد سر سر بی کلک
 چون بسوس این پنج اکن بی کلک
 خط زبا و نامه سرک و بی کلک
 شد بی چشم عزیز و بی کلک
 غنچه کس کل ز شد و بی کلک
 ای از رخ خنده است سر و بی
 در جاف و نه و نه و بی
 بر روی و نه و نه و بی
 از دم تو که نه و نه و بی
 در حرکت این حرکت و بی

چو بپوشش کند ز درونش سر را
 دوی بران حسن نه که نکند
 سقایی کوی تو عین رخ نه جل
 سوختن است بر این بخت نه جل
 دایه که از دم بر دست پیچیده علم را
 ای صوفی کون کف در پیش کف
 مانند ماه تو که **ای ب**
 چو تو ملک سربلندی و جهان کوه
 یکسر که در بندگی و دگر که
 بر کوی کافره دست تیرا که
کندین تمام بهر دم
 چو صوفی حیات کیم
 از ان پس جنب یار وفا دار
 که با من هر نان و دل تو از دست
 بگوید هر شش کای هر عالم
 که یک دست کتب تصنیف کنم
 که تا یک بدیع الله هر کس نه
بکلام

در این کتاب
 از کتب
 تصنیف
 شده است

یک کفر از **الله** نامم که دم
 بر ادای که در کار نماز است
 اگر آن شخص کس خواند سر سر
 برو عادت زنده انکس که دین
 و یک که **الله** خواند که نام
 عادت زین دوری حیدر حیدر
 اگر اندر کتبش خواند
 درین شخص من انما جل کفم
 قصاب من چو یکس حال کف
 چو فرست یافته بگوشت حی که
 چرا این در جهان طرفه نه است
 چو سوار دم تو ای یار با هم
 که است اندر دل تو سوز روی
 بوی کعبه این یکس و کو
 بوقت صبح که ای نگر رای
 چو **الله** لوی محفل است
 دعا گفت دو کاف گفت دو کف
که در این تمام بهر دم
 بر تیرا نماز اتمام کفم
 دران خوانده الله در کف نماز
 نه هرگز که او محتاج و یک
 خوانده یا نبسته یا نبسته
 بهیچ نفخ بر یک فاصه و علم
 که کس مثل انما لا زنده
 چو یک شخص حیران باشد
 برادران عده مشکل کفم
 چو یکدوبت خواند غاش کف
 اگر خدمت بکس حریه و فله
 بگوید مشکل بخور کتاب است
 ز انباری غایم مرگت و دریا
 یک از پیش بعد جلوه اول
 قدم رنج بفرمای تو خو
 کم فرمای و با فرزند خویش ای
 دعا گفت دو کاف گفت دو کف

در این کتاب
 از کتب
 تصنیف
 شده است

سیدی عیسیٰ صاحب ملک کار **که** مسخوفان لا نوابی بود
 خدا که نکرده عابد است **در**ش بند کار و نایب بود
 روان جز در دل صف سپید است **غیب** بق دوستش سجده بود
 عبادت بهر نگار عود **که** دشمن بچکش غرور بود
 عیون عبادت دل میکند **که** مهار اندوز نایب بود
 محبت بهت و کین لگت **کس** اندر او نه جایب بود
 جامع سر حرف بیات دین **که** تاریخ از احوال بود
 بهت این در حکم ندهد **که** تاریخ او سخت بایب بود
ایضا
 اگر کسی در کتب مذکور کار دوست است **ز**ندمانه نام او تا در روح الهی است
 مسجد نبوی را با بعضی دعا **تا** دفع باند خلق و دفع دروغ است
 عیسی که این عمل هر چه بسته **نیکو** که رهنمون بندار دل است
 اندر او نه تا که بهت این **دست** نام او انگشت تو کس از او بیک است
 زین کوه نقش ام که بدو آه **مسخوفان** اند که کس طمع زوایا است
 حق کس برسد که تاریخ **بالغرض** حق و در کوی مری عیسی است
 حرف از صبح بین ایراد **تاریخ** از او بزرگین کس تر از دیگر است
تاریخ

۱۰۰
 ۱۰۱

زنده دهر اندر وقت **دوره** دهر است کثرت ترخت
 جانی که کون و جانی بجان **گفت** تاریخ جان شده دل ترخت
ایضا
 دین که در این سر کین **گفت** این دین این سر تاریخ دین
ایضا
 چیست این نزهت کان **سخت** و سر که دهان هم حور است
 درویش میخیزد نه زخم **موان** لا از دهن از ازار است
 در دهر صدمه که سرش از **کوه** سری نهد عجب مارت
 خاکت سر دهر دران **تر** بر دهن این چه تیار است
 نای تو در دهر چشم **خاک** بر سر مرید بدکار است
 اگر از دهر می کس **پیل** زرش کوه مسامت
 این نه مار و نیست **فخ** جیل است و از سری مارت
ایضا
 چه مارت که که کیم تاش **بجان** دل خود مریون تاش
 دگر نیمه تن از بان **بفرق** سر نهادن لا شتابم
 چه بایم نیمه زین **بر** دم دست و بنهم بر سر دار
 زبانه ای رفیق **زین** رنگ زین نیست غلام
ایضا

چو شخص خاص باید سرافصل از دهر که تا به

کدام است آن به اندر کدام است
چو در آن بکنی جزیت ز غار
دکمه در ره دین کفایت
نبشتم آن بر شکل کثافت
بگو آن سیم تن که چه نام است
دین که بکنی ماه تمام است
دیده در کار دنیا خوش فرام است
که کوه آن بهر مذبح حرام است

هر دم سوی جود می گذر بود
نه دهنی جود بل انبیه بنان
شکوه سر بریم چون بدیم
نمی شکست کفن چه رقم زن
عجب طبری اندر نظر بود
نه جری یک با همواره تر بود
تنش نه بوی بود و دل بود
دیده بر تر که شکل معجز بود
چون مرموز دانت کفن
بجز نه مقدور بشر بود

چه شکست آن بکوی پارچانی
نه زینت ظلمت و نه طرز جوانی
چنین رخ شگلب که بیاید
چو زش از آن کفن برکشاید
چو میخواند رخ دی از غوغای
بجز خورش نگو کس که نیاید
نبات و مورد و مشک خوراید
از دانه وطنی کفن تواناید

بیا

بیا ای بگوید حسن نام

چه سرفشان پیش لا ایلای
قلمی گوشت ز زر کار و سپهر
بسر و اندکله هر مرانی
نک یایله جویش قطع سارته
دست باز اندک بنا یای
بسر گوه ز صانع لا ایلای
چو سر بری که یایله و خایله
برین ره ای که شک ای نظر کن

چیت آن در اصل سناور زن
عالمش آن لبست بری تمثال
چو که این زن در آب غوطه برد
که در چه بهشت و پارس بود
روز و شب بخت بر آب وطن
از سر او بخت بود به وصال
آن نون بخت نظیر بخت اله
سن دریم جوانی برآ

چیت آن کوه که نام بهوت
نمان این کوه بر سر تابه
چو بس جان در آب و توبه است
چو بس جان در آب و توبه است

نزله بیا بگفته **بیا بیا** / جز غنای من نه بماند / چون رقیق تو نهاده پستان بدار

صحت سالکان و اکسیر است / میز اخلاص صحبت بنگار / مگر بدست تو کند صحبت

مهرش کمال از کند کوشش / طبع نهاده و کند خویش برود / باز بدست شاه بنشیند

از که کافری حسانت / دار حال ز فوئیان بنشیند / روز پیر سوز آخرت بیاوس

نیکوخت نکستی که سنجش است / عزت و قربت همه آن جا / و از کن طبع و کن بخت او

پایزه در میانه رباچی ها / گفت بخت است **بخت** از سعاد / باز بگوید از طاعت

مکن اعتقاد بجهت نصیحت / تا جرم حق نرسد از دست / که اعتقاد ببدی است بخت

طهر اسرار دل به میری بند / که بگوید در امور دین حیر / بر نیکو کن کن بجهت

بار ما چه بنگار از ابدال / و نشانی چه حسیله از کمال / پای وی بر دوید که در سیر

دو ماه دستان دین ناپاک / به بند و ببط کرده بپاک / بی لایحه بند مهر نوده

هر که بل چه کون میل شد / دل نیت دین دل نیتان بایم / و در دیده چو بنیت

از فرق حسیم دیده دیدم **بخت** / حرف می گویم ز نامه تا بخت / ظاهر باشد رجاء الحق

کف دل بین که استوارش نیست / و عده ذوالجلال و الاکریم

از آسم زرقا تو مهر و عنایت
نکین حرم تو غزال عشق است
و فرشتگان بوی خوش و جامه درین
بر آینه زین شمع زین آفت

قصیده

بخت خوب الله بخت بدیاریست
مجموعه که جهان را در آتش زاریست
عشق که آب جان در شمع زاریست
نجم زین و زینک و زینک و زینک
چون خرا و زینک و زینک و زینک
کنز لایق و زینک و زینک و زینک
بیکدیگر ای عشق جان و زینک و زینک
خوار و زینک و زینک و زینک و زینک
اخر این رسته باز دنیا شد کلا
باز رفیق و زینک و زینک و زینک و زینک
باز میر و زینک و زینک و زینک و زینک
در سر و زینک و زینک و زینک و زینک
باز ای از بار کسم از بار و زینک و زینک
در کس و زینک و زینک و زینک و زینک
در کس و زینک و زینک و زینک و زینک
در بامید و زینک و زینک و زینک و زینک
کنج نایب و زینک و زینک و زینک و زینک

م. ط. ک.

هر کجایان حور و کلام بهر کجاست
نکین حرم تو غزال عشق است
و فرشتگان بوی خوش و جامه درین
بر آینه زین شمع زین آفت

دانه و الفقه و زینک و زینک و زینک
بخت خوب الله بخت بدیاریست
عشق که آب جان در شمع زاریست
نجم زین و زینک و زینک و زینک
چون خرا و زینک و زینک و زینک
کنز لایق و زینک و زینک و زینک
بیکدیگر ای عشق جان و زینک و زینک
خوار و زینک و زینک و زینک و زینک
اخر این رسته باز دنیا شد کلا
باز رفیق و زینک و زینک و زینک و زینک
باز میر و زینک و زینک و زینک و زینک
در سر و زینک و زینک و زینک و زینک
باز ای از بار کسم از بار و زینک و زینک
در کس و زینک و زینک و زینک و زینک
در کس و زینک و زینک و زینک و زینک
در بامید و زینک و زینک و زینک و زینک
کنج نایب و زینک و زینک و زینک و زینک

سن بقدر حال که رسیدم فقه الله سم رسیدم
 نیکو چپ اگر تو بتوانی که درو به نی
 آب تازی اگر چه تازه لاشه خرف بتن نیندا
 صد و نه سال بیت و ده بیت دین روزگار است
 مرغ و دلفریز افتاده است لاجرم به نظیر افتاده است
 این تهو یا کار از **سخت** است نام او در جهان به غرض است
 از بخت اوست مولد و نبش در خراسان عده مکتبش
 یا الله به تو تو فیقم الله بنما بسوی تحقیق

بیت دوم درین رده است

چون صبح در راه و لیل و نهار در وضو نیست
 سست و سست سحر و سحر سست نای
 ربع سحر فرض بایر که در سس چو

بیت سوم درین رده است

سست آید ده هر که دانست مرد
 سست و سست سست نام حق گفتن از دل
 مضمضه مسح و کوشش به کشت سست
 نیز انگشت نای سست آمد مصطفی

باز نعل

باز محرابی استشق
 خنجر که تر کنی روا روا
 کفتم این جمله عیسی الاطلاق راندن آب خردوا بنحو

بیت چهارم درین رده است

در وضو شستن نیت دران پس هلاست
 همه مسح در کبکی تربت
 که تو مسح از سر عمل گیری مسح کون ازین قبل گیری

بیت پنجم درین رده است

آب اندر دمان و در نی بکف چپ اگر است ریخ
 سست بر کون عزت خویش لا نظر کون
 سست از خدا سخن اندر مقام رستخا
 در است افت در میان که بیت مان
 شش که است مان وایم اندر رفا بیت مان

بیت ششم درین رده است

پس پس بیان که آب بت تهو زمین که
 هم دعوی چون روان به کنه هر دمان همی بکند
 غلب یکم زده وضو تکیه بر فاب چاکس نمک
 که الله با کمان ز پس که وضو هم بجای فوس پس

قهره اندر ناز و دلی بوی	باز دیوار
این هم مفرد و مشهور است	هر که دانت مکره بکند

در غرض

چو که بادش و عینر بود	فرض در غسل او سه مرتبه بود
آب در نی و دهان گون	بر سه عفو

در غرض

سنت غسل چنانچه پنج است	یا اگر کسی که بهتر از پنج است
سستن است و روح باید پیش	دور گون نخست ازین غسل
پس وضو حقن ز بهر خدا	سستن تن
آن زمانه که موی باقیه	شاید انمی
در تک موی چو آب کشند	باقیه خشک

در غرض

کمن اهراف داد و چنان	چون ولا تسرفوا
تلفات چون روا شود	تلف عمر جز خطا
در وضو آب بکین و نیم است	غسل از چارمین ز نیم
در وضو کن به نیم من است	زیر هر دست و روی نیم من
پس بر آن نیم که می ماند	بای سوزید بر نیم من طاهر

کفن

بر سر خویش زین دون و نیم	بر سر خویش
که بود آب تو به سانه	هرست این احتیاط در خانه
نیت اسراف بر سر بیگونی	در تو ای فولک بر لب جانی

در غرض

بایدت جد و جهد و سوز	که تو خواهی که شمع انوری
شزد که حال خواه بود	چند ازین سرال خواهد بود
از خدا سرم دار سر مدار	در طلب کفن حقیقت کار
بر زن و کوه و کوهی ترس	غسل از پنج مرتبه فرض
غسل باید بهر نماز تمام	که م سه لایم
غسل واجب کوه بشیر	نزد رجب و شکر
که در اندام زن نهان گه	نزد کشتن گه
بر زن و کوه ای مدار کرم	بب کوه نبات

در غرض

باید هم مرتبه بر آنش عرض	هرست در نیم فرض
خاک از جوی پاک آبی بهتر	نیت و قصد خاک آبی سرور
پس بایس بوی لاهی پاک	پس بر آن هر دو دست پاک
بر دوس حد بهر نقیض نال	پس بوی بر پنج زن در حال

در تیمم فرایضه این است
غیت است که بخوابد
نماز است شرط استیجاب
هر چه آن ناقص وضو باشد
آنکه قادر است بر آب بخورد
هر که میسر است در آب
در آب کمتر از میسر
میل در سرج نکش فرست

در بیان فرایضه

نکست فرست است چهار هزار
هر که لو طالب لطیفه
او در اسلام صوفی و صافی
نماز این بیان در آب
ضبط کن این دو شش فرایضه کنان
آنچه بیرون کنان نه فرست
نیت است و طهارت و تکبیر
خم اسقام بایدت خوردن

این

آخرینش و اولین باشد
گفت نعمان لام اهل نماز
دان قیام و روزه و رکوع
پس برین امان فرایضه نکست

در بیان واجبات نماز

واجبات نماز هفت است
نامحرم وضو و قرآن
لیک از هر طریقی و سنت
فایده در دو آخرین فرض
اول از قیام است
باز در آخرش سجده است
کند در آن ایستاده
باز بعدیل جمله ارکان
ز آنکه تکبیر عید میسر

در بیان سجده

سجده سهولت باین گویان
اگر کسی فرض نکند تا خیر
سجده سهولت واجب از کند
چون نقصان آن نماز کند

سجده سهوا یا بملکت هم
بر امامی که مقتدی بند
مقتدی که سهوا اضافه است
سهوا اوله لام برداره
ای مصیبت بهر دو دست تمام
این چنین است در میان
از یک سهوا و دو سجده است
لیک رفته و نواخل را

فصل پنجم در بیان رتبه
سنت آمد نماز است
از قول است استقامت
سمع الله امام بردارد
پس برین امدن بلفظ سلام
باز تسبیح و رکوع و سجده
سنت فعل در نماز است
است نفع الیدین تا آدین
بعد از آن دست است که بر آید

اولین

واجب آمد با تفاق هم
سهوا و سهوا مقتدی بند
سجده سهوا و سهوا مقتدی
مقتدی بر بنا لک از خازو
کوی لکله یا بر سجده تمام
او به نقوی بود و در سلمان
شرط آموز که هر دو است
تا وقت ندال است روا

و در آن فعل است و
بعد از آن در اعاده
مقتدی بر بنا لک
نکته است در
باز تسبیح و رکوع و
ماو کیرش که آید
و الله بر باری سجده و آدین
بندی زیر ناف بهر که است

مرزبان که بجهت احوال
نخستین در رکوع بر زانو
دست بر زانو در رکوع بند
سجده آرید در میان رکعت
بیز برای حب سنت کن
بعد از آن هر چه است آداب
باز گویند تو روی وقت تمام
که کسی بر تو سجده انداخته
ای دولت هر زانو حکمت

فصل ششم در بیان رتبه
سنت در سجده نوری
در هر سجده است
بسم چهار در خفتن
رواجات میدارند
و الله گفته اند بهر که است
سنت بر باری که الله و سبح
سنت خالص صلوات است

دست بر سینه بهر چه حال
و ابسط الظفر کاذبی کا فوا
سنت بخار و در سجده
سنت از آن در در آن است
سنت سویی قبله کن
خو الله یا امیر قلمه است
به بین و یک رکعت تمام
مستحب است است انداخته
مستحب در سنت است

نقده رکعت بهر که است
در وقت عصر نیست
زین نیکوتر نمی توان گفتن
بر هر دو است
است سنت در انداخته رکعت
و پس از آن دو بخفتن در
بر هر دو است از موکرات است

رحمت حق نما خوانین یاد گزینان در سبزه

ختم نظم این ابیات

فهم لهم مقدم الصلوات

عزیز علی

۱۰۰

224

[Faint handwritten notes at bottom left]

براده طلا سحاب نوش در نیلیه گنداس اوله سار
بک توله بک توله بک توله بک توله
اورده اول براده طلا و سحاب و در کثرت انداخته بک پاسر غور حل
بک بعد از نوش و در کثرت راوران او و یه حمله انداخته
حل نماید بعد از آن که کثرت را آورده در شیشه شش بهر
نداخته بر آن شیشه که پشت کرده خشک نماید و بپزیرد
الهامانید و در سفال بسجج باندازد و شیشه مذکور در ریک سفال
انگلو از آن ریک ستور نماید بعد از آن بر یک شیشه ان نهاده از
دو نیم زبر سفال تا چهار پاس بدو درین غرضه دود اندازد
بیرون آید اول یک شیشه دوم باریک سفید سیویم باریک
دقتیکه دو باریک زبر بیرون آمد معلوم نماید که او دین باریک است باید که

خوب بیدار مونس کند قدر در آتش خشک کرده و درین کتب بخانه
معلوم شد بعد آید باقی از آن آوده نگذرد و در میان آنرا گفته نگاه دارد
برای هر مرضی را به بدتره دیگر بکار آید زین را یکساری گفته همراه عرق بنوش
و قدر شکر بزرگ در بنوش نه بوقت خفتن همین طور چهارده نشه و بر سر ترش
و بادیه و در غز سبزه و غیره بکنند و بر این تپق موافق بکند و برنج گفته در عرق
ادراک قدر شکر هم آمیزند و بوقت صبح تا پست و کمر و بنوشند و بر بن خا که
معلوم شد و بر آفتاب ماه یکساری همراه شیره ماده کاه و بوق صبح بنوشند
و غز بهتر و خوشتر بخورد و بر بنر معلوم بکنند علی هذا القیاس بکار آید

چنانچه از ادوی و توانا
بسیار کاین دهنه داده است
چنانچه از نقد انعت الله
چهار لطفی که آن معبود گفته
بست این جنس قوت جان الله
توان جان که جز او کس نداند
زیندست ازاد یافت ک
کسین الله هم در در خانه
و اینر عشقش بر کل بنار و
چونشش بد با در در ده
بسیار الله آن حری که در نی
نوزن الله برکت که زینت او
زهر دکنو حد و لای بر در اند
و اینر عشقش بای قهر شد
که از طاعت بر اوله کار بوی
خفته از حق مستغنی ز طاعت
شده آتش از چون و چگونه
چنان در آن کشید و قوتم دانا
بصیری کاین بصیرت است
کجا بکشد شمار کوه در کاه
ز محمد صم جنین موهله
بلفش و عده جنات جان الله
بجودان را کمان دله و توانه
کرسنه که بمراندر به کافر
حیات و زرق و عیش و زوگانی
کجا خور و شک نشنه کناه
بفرق انصاف کوه که بنهار
ببخشیده که داده زندگانی
سختیها که اندر دیر بنهار
ز قهر بدوستن که برانند
و لیکن عشقش بوی بسین برد
بهر دوزخ مجرم خوار بوی
بری از کینه و پاک از مکافات
بتر از هر شکل و گونه

بسیار کاین دهنه داده است
چنانچه از نقد انعت الله

بسم الله الرحمن الرحيم

برای اطلاع و اقدام

باب المروءة في حق الزوج

[illegible]

تفکر زان نبات وی رویت
بغیر فهم عقل انکس که آید
نات زان چون علی و سهر
کمیشت هم ندیش خرد نی
چو یک با خستید بکرم طور
چو جان سرور گشت از میران
لفظ و لیسر انوار و
بوصه الله درین چون و چو نیست
نشد سیر او کس اینجا سیکیزان
که کل صوره که یا رانی آنکه باز
نی این جیس جود گشت
خبری سیران ویر سحر کس
چو خرد خرد کس بود سنج نیست
مردانش خردانش نی خردوار
نماده که جیران ز دانش
صفائش که جان ترا خرد است
لکه خرد بهر دزه تا به

۱۰۰

چه درک اندر صفات زنی بود که چشم کرد و عظم کرد دل کرد
اللهم درین کوچه عاکس که دست او بر نیت مصطفی کبر
ز خاک کنی کنی کس اجوا هر چه یکدکان اعمی فله
خبر من عملی در حق حق
تجمل که کس مر سبب است رسول خاص رب العالمین است
و صیقل بر جهان رحمت ز ستار و کنه خرم ما بود هر بار
که کوی که نزل است ه لادک کجا خیمه زدی کونده افلاک
به لوح و چه رقم به خوش و کای به معبودم بوی عجم بر لب
کو نشسته بی این دار ندیم که کوی از هم بیرون قدمه
نه آن یک تر قرار جا ماندی نه این بر دم چیا و نور وادی
نه این شش نام محمد کس کنیز کجا دوست و روزگار بماندی
فدای خست کس بهفت دهان سدی چیرانه بهفت پنج خانه
نه بازنده کوی زارنده بوی نه غنچه کوی دندان کس کوی
نه تن خورنده بهفت ضامن خود نه دل روزگار است و به افروز
کجا دلی خرب این نال بر نال فدا می و میوه بر کهن سال
نن ننج افلاک کس مکلفیت به ذرات خور و خور نهفت

بیان

نه این در نیر بوی در هر عالم بهر از ذات دی و الله اعلم
خبرین جمله که خلق و قریه بهیچ آن جیب بر کرب
نیزین و ش زبانی ش فلک است که بین قدم درگاهش ملک است
و نه نیست کس بر عرش برین که بهیچ جبر و تاج کز زمین بود
ست در دوان اهلش درون خانه که آن حال و می از دی برین بود
کوی کای نه از کام در میان زلف بری از حرف صیقل اولاد فرستاد
در آن و می نزل است نای که از دل غیر مغرورش بداند
کجاست کس راجع است و میسر است زنگ در یکس است و نیت است
که طه و شش کاه یا سین منزل کاه خوانده را نقش بین
که افلاک مدبر نام کرده که کوثر بدو اکرام کرده
که گفته روزگار در صمیم که گفته رسول است و کیم است
و بهیچ هر دو چون علیا از رخت بهر یک بی یکی نام او دکت
که این خبر میان نامش خوانند زباله و کوی خایه نمائند
چو گفته نام دی در کسانست محمد در زمین ارج جانست
و در تحت الشری محمد خوانند بجهت نام دی قاسم برانند
مراطلا در جهنم واقع نام است از آن بر روشن و زخم حرام است
چو نامش ملک جدا افتاد است کونانی از امید استغاث است

کسی سینه گفتم توبه بگوید
که اگر من بخواهم توبه کنم
محو عین که روح کرده
کوان هر قطره آب است ز خدای
که عینش را نیاید نیست نه حد
که هر چه حکم است بگوید
ره نیک است از اوقات بسیار
که هر نفس از منم خوش
که معراج است زان یکانه
بیاده زد کم زان بهمان
ازان توبه که با تو بود
چه غم این دستان خوش که
چه اندیش بر این خیر الله هم
چه حکم الکافه که سیاه است
اللهی خاک است روز دوه
که روز عشر در عالم قدس
دکان نور است که باز
تا حق کس بگوید در چیده
که نام به ای اتم است
چو مهر اربعه منجم که
روشن زان ناگوش اظهار
که در دست است از هر چه
درین نفس که نیست اگر
براه دور است نیست بسیار
که روح ما است فراوان
سند تحفه غار بجان
که است زلف نیک از میان
کهان فایده غم که است
که دانه استان خیر الله
که میاده رسول محترم
که تفتیح اندیشه است
چنان حق بهر است از دوه
بازد انبیا است فراوان
تجربه غیرت حق ادا
این

این

همین از زان اندر خست
که با تو خوب خوش بخیری
سخت که بگری ز ای
که یک جرم اندر نماند
بهری ازان است که ار
نمی آید ز میدان عالم
خدا را آن ره مینو گریه
کل از کلام رحمت و توبه گفت
که از هر جهان افراست
خدا را رحمت و کرم است
که کس بگوید ای عین که
مهر رحمت و قران رحمت
داده کون به غم داری که زان
در رب رحیب حق به سهر
پیش اندر کلام حق رسد باز
چو صدق است زان بهر است
پیش بر دستان حق ادا
خواهر بر تنش است
که بوی است و در یک زری
که با به تمام است زای
ازان نیک است و است که ماند
سختی از دین طریقت نیز
فرخ بر تو حق که مست
که می از دین درین نه
رحیم اندر منی لا تقطعوا کلمه
مهر بر بهار رحمت تمام است
در کس هم زان در رحمت
بخوان لا تقطعوا من رحمت
که خست بر این روز رحمت
چو زان بدله امید و در
خدا را زان دوه کن تر
و زان مصطفی دوه زان ساز
ازان پس از دین هم خبر
به دین و کس حکم فرمود

کسی که یک برو صفت کبر
برده خالق جنات کو به
اکده گفت بوی سحر است
چو صد سوار از رحمت بر است
بر ارفع بران سگس با
که نازد از دره مصطفی باد
که دروز جزا آن که بهوش
کند لایک به جنت فرادوش
چو بخشش جور و جنات بکند
علا بیک بیک صدوات بکند
به دوران فغان بر آهن حورین
چین ده روز سیران وقت تو بمر
زوت این دولت داد است
که هر کار و آب کار نماید
باین که استی روز بوقت
به نایب مقتدر صوات
بیا که کون از دل بگویم
ز صیبتی حدائق جبهه نویم
تو که آن جبهه در سحر است
ز دل کهای نقش سر بر آید
بآن خدمت چو بند ز کین
به روز قنات روستی
دره حق نبار روزه کس با
ز تخمین ششتر تا روز میناو
بیاد و بدیم تا روز حشر
تجانش بران حدیق اکبر
باید هر زمان صوات کل
بیاد بر هر فاروق عادل
همی با و از خالق جان
ز فوج پاک ذوالنورین عثمان
تجانت خدا برین زهد او
در تاج سیر کبر هذا باد
دره از حق کمال با کمال
سببین الله هر خطه کمال

مدرسه

صدوت حق روح فاطمه با
دوام تا بروز خاتم با
بیا از حق زده اعدا کائن
بولان غنچه مجید و عباس
به رحمت سیم بران بران
بجو دهم سنجید و جبر حق
ز حق آبر بخشش ترا بخت
بیا ما که سیر در جبهه بران
رضوق از رایت و رایت بکند
در روح بوجیه با و بهشت
شرف زده از رایت بکند
بر ارفع صاهر با و از رایت
ز حق با و از رایت بکند
بر ال کمال و از رایت بکند
بیاد از دره حق مکریم
مجددین جده قاهر حق اعظم
چو نعت اهل غنیم الدنیا بکند
بختم الدنیا بکند
خداوند حق عبد قاهر
بر اور حجت کونین
بفصاحت در میان ویدار فاده
سکعت ز لک مفاخر فاده
زبان از ناز سوزان چمن آید
بفصل تو به امید اشد و در آید
اکبر خا که ران خوار و زارند
زهر جیلد و دین ویش سازند
زلف و مصلحت از رایت بکند
بفصل حق به کارم کمال
که اخراج و یک در وقت آید
بفصل حق به کارم کمال
درانی از کبر و قاهر با و بهیم
بفصل حق به کارم کمال
بفصل حق به کارم کمال

فتح کفر و کین در پیشگاه
 کلام کرم از دست اغیار
 سبب باز بگشاید حقیقت
 بنام کرمیت ضیاء عود انیز
 کوه فراتش که این سبک در راه
 دور در راه بگشاید می سبقت
 در میر خلدان و نکته دانست
 نه جایز بجز لایه طریقت
 و یا اول بدست دین براده
 بنزد مقبره شکر سیر و لایه
 انجمن کوی در هر فن روده
 نه دولت مند بل در ویش انکست
 به تعلیم سر حسن دیده بگشاید
 که بر تفهیم این کرم سبقت
 کرمیت او بنظم اکر کرم
 بر افعول زلف و شش خودار
 درین سبقت لایه بیکرم جبارت
 کلام کرم از دست اغیار

اکبر متقی که کائنات را
 بخوانده کند دین منور
 بهای صیدها و امم که هم
 چو این کثر انقیاس الکریمند
 که این کثر انقیاس الکریمند
 الهام داد از زبان که میا
 بهت که این نصیف که هم
 مراد از علم بخش و کن علی یار
 دوست اندر دعا چو کبک
 خداوند احق **الاعظم**
 ز او که کبریا عیش نهان ساز
 چو بدگوهر نهد بر لطف شکست
 که بنیکو که رفت درین کار
 چو شیرین و پاک است امروت
 نه این سخن از فخر بگوید
در بیان کبریا
 که این الدن عبد الله السلام
 بهت که این نصیف که هم
 مراد از علم بخش و کن علی یار
 دوست اندر دعا چو کبک
 خداوند احق **الاعظم**
 ز او که کبریا عیش نهان ساز
 چو بدگوهر نهد بر لطف شکست
 که بنیکو که رفت درین کار
 چو شیرین و پاک است امروت
 نه این سخن از فخر بگوید
در بیان کبریا

تمامی زندگان می رنجند آنکه
 که برادره سربست مستقیم اند
 بهر باد پیش فصل ثامن دوست
 زرق بل عشر امانت صاحب
 دوم طایفی و پیغمبران و دیباک
 سزای کارسان ناز عجبیم
 چهار پرو خوان که دانسته
 بنسبت لنگه کار و بار و ده
 اگر غیر مشرعت کارش
 بگویم قبل شرح ای نیکو کیس
 یک فرض دوم واجب ایمان
 صاحب ای بار خوند بدین
 دو میدان غیر شرح ای نیکو کیس
 و یا مقصد به خوند بدین
 بدین نکت جبهه پشت کف
 نکه بابت اند و دنیا
 به کفای ادایش لا عار است
 که کوزک میاوش با کفار
 که در کفر در هر مذمت ای بار

Handwritten marginal notes at the top of the right page, including the name 'عبدالله بن محمد'.

از تفحص می رسد که
کزان مانع نمی باشد از کار
که حق در حق نباشد از این کار
بمقتضای این بی ترس غایت
ز کم نمی بکشد اندر خانه
که گفته باشد انکار عمل یار
عذاب لغت بر خود خوارید
کجا خیزد ز میان غیر حیان
چونین که این لغت نیست
ازین کل مهر در حیان نمی نیست
اولای عین هم در احوال است
بگویم چار انواع بشارت
که این طاعت بر او است
جزان ده عادت از او است
مستور از کوشش عین هم
که آن غسل وضو است و تیمم
و که تطهیر بر او است
بعد از هر بار واجب حرمت
تختین از خود دم خبر دار
که هم الا از این مردم قدر کار
و الا اکنون کنم از آغاز
که اول کن بشارت پس وضو ساز
بقد بل و تیز و غایت جان
وضو کاره نمازت لا روا دان
ادب رفتن بر سر سر
شکران بیت و سجده ای نه در

شکران

Handwritten marginal notes at the top of the left page.

تختین کاغذ از خود دور
دوم لایات رسم الله و رسول
سپهیم باید که در پای کمر است
چهارم لایات سر بر است
شمار ترتیب هم ای غازی
که برود از تختین و لایات زری
بدان ششم بهی دفع سیطین
نهم ششم چو در بر دور ای
بگویم ششم پنجم و آن که طاعت
نهم احواس باید که از توره
و هم قوت بیای چپ بر انداز
و ده دیک جانب مار و بند
و ده دهم شکران بگویم ای
و دیکن سیزده حکم نشسته
و ده و دهم چو با تو بخت یار است
و ده و دهم چنان می گزیند
ادب است شکران مردم کو کند
و دیکن مهر و سبده کینه

شکران

Handwritten marginal notes at the top of the left page.

نیمه از خود جدا
چهارم مهری از این شکران دور
بیا فیلین و بیا ای که بر است
بر سر نهاده ای که تیر بر است
که برود از تختین و لایات زری
نخودگان بهی که بر می خوان
بیا ای چپ در غل اول غای
ز سوی قبله است و در کمال
کف خاک چوین زیر رخ نه
که بین این سوی زان فایغ دار
نباید که اول از هر سندی
نیز و خط و امضا و قوی تن
سخن با گفته فایغ که بر است
مستور از خود خبر کان بره و کار
که چشم بگویش عیان نه خبر
که چشم از خود نماند کف و کند
نجات کان جدا که نه خبر

شکران

Handwritten marginal notes on the far left of the left page.

دریا جبهه در آن مریض نایک
در آب نرزه چون در کماله
آداب سیم رویه بلا
نیکن است و یکم به تخیل
آداب است و در کن تاج است
و لیکن سیم می خوش حال
بیت دوم است و سیم نایک
نیکو است و ای دره الناح
الای لکه دل در رخ بسته
در استیجا سر سر سینه کار
خسین دیت که نیک یار
دوم از اطمینان غیر خل
سیم اندر ملاحت که از سیم
چهارم استخوان گفته یا تو
ششم هم سر کن کار نایک
ششم ای ابرو دیت که نیک

نه دندان که کند تخیل و سرک
کفج و سرک که رانده داله
چو سل عمر خطره زیر و بالا
بته یکپاره نیت در اصداب
در استیجا چو شرط اجد است
زن آیه بخشک بهر دکان
چو استیجا و در استیجا نایک
بته رجب البین به عین افراج
ز افعال مکاره برت بسته
به کرده از انما بهش سیراز
بیت رت استیجا نایک
نایک که در استیجا بهر حال
با استیجا نیک هر که نیکری
په این کار کرده است بست
پا جاکت نیز استیجا نایک
خسین افعال کرده از سفال است

در استیجا سر سر سینه کار
خسین دیت که نیک یار
دوم از اطمینان غیر خل
سیم اندر ملاحت که از سیم
چهارم استخوان گفته یا تو
ششم هم سر کن کار نایک
ششم ای ابرو دیت که نیک

لک

نخستین هم دیت چو در استیجا
در استیجا نیک ای پاک سیم
نیم دان نیت که کاک افلاک
و هم کرده که در عشق شری
و در یک چو استیجا نیت
و در سه هفت نیت سیم
چو جنس لادرا میگویم اظهار
کن استیجا نیت و هم نیک
الای ای ابرو سیم نیت
و در استیجا نیت نایک
در استیجا نیت و هم نیت
نایک که در استیجا نیت
چو استیجا نیت و هم نیت
نایک که در استیجا نیت
نایک که در استیجا نیت
نایک که در استیجا نیت
نایک که در استیجا نیت

نایک که در استیجا نیت
هم ارگاه و کیه و برک و سیم
کن هر که در استیجا نیت
دلا پاک بهر سیم نایک
سوی حسن و قمر هر که نیت
و در استیجا نیت هفت باره
هم افلاس ردا گویم یکبار
کفج و نیک و خوب و نیت
مخفف نویی بحر فترت
که در کار دین است نایک
و در استیجا نیت نایک
هم آب باری در که نیت
بخت نایک در استیجا نیت
چو در استیجا نیت نایک
چو در استیجا نیت نایک
نایک که در استیجا نیت
نایک که در استیجا نیت

در استیجا سر سر سینه کار
خسین دیت که نیک یار
دوم از اطمینان غیر خل
سیم اندر ملاحت که از سیم
چهارم استخوان گفته یا تو
ششم هم سر کن کار نایک
ششم ای ابرو دیت که نیک

چهارم سنج بهر طعم است
چون غلبه کله یا کف در دهان
و با جال و صالح و صفت
نمای کن و صفتی مستجاب
اولی بود کردن در ادرت
فرايض در وقت هم تار حذر اند
نخستین در بعد فرج کوه
سوم و آن سنج سر و کس نهان

اول باقیه امتضا شروع
سنجهای و صفتی بدایه
اول سنج تقطیم کفین
دوم در وقت ملائمت
دلا در هر وقت کس نیاید
بکن نکات و کس نهان
بر خشم غرقه زمین و خواجه
دکنه بان کس نهان
و با خشم بهر سنج نهان

در وقت سنج
در وقت سنج
در وقت سنج

در وقت سنج
در وقت سنج
در وقت سنج

پنجم سنج سر و کس نهان
و با جال و صالح و صفت
نمای کن و صفتی مستجاب
اولی بود کردن در ادرت
فرايض در وقت هم تار حذر اند
نخستین در بعد فرج کوه
سوم و آن سنج سر و کس نهان

اول باقیه امتضا شروع
سنجهای و صفتی بدایه
اول سنج تقطیم کفین
دوم در وقت ملائمت
دلا در هر وقت کس نیاید
بکن نکات و کس نهان
بر خشم غرقه زمین و خواجه
دکنه بان کس نهان
و با خشم بهر سنج نهان

در وقت سنج
در وقت سنج
در وقت سنج

در وقت سنج
در وقت سنج
در وقت سنج

بسم الله الرحمن الرحيم

نهم بگو چنانچه چشم بدو در
و هم کار وضو از دست نهد
و بکن بازده خاتم و بوی
و خوش عین آب کم افتد وضو
شد این شستن پنج ای نیکو نام
و بکن چاره از این صفت صبر
و در چشم خنجر است ای بیکانه
و فصل کفره از چشم آید
در شستن چشم
اولی در نگو کاری بکن
وضو که چشم مکررات از
اول در بوی استنجاء و آب
دوم ز آب که کم از آب است
سوم عورت که که وضو است
چهارم بوی از این وضو است
ششم چشم که در وضو قرار
و یا شستن بخت که است

در وضو غرق وضو نور صیقل نور
لو که بری کس زین کار رد کن
بجای شستن زجا که تیر بوی
بیکر آب و بوی آب رد لا
مقاله با آب که ساقه می کشم
ز بعد هر وضو خوان نور الله
که کردی بخت که دو کانه
بر این فیش است نه که بانه
در شستن چشم
بری جانت ز مکره زمانه
تای بازده اندر سمانه
وضو که ز مکررات است نکاس
وضو مکره که وضو است
مکس در اینکین چشم از وضو
بخت که مکره ای خاک است
بخت نه استنجاء بانه
فکران که که است کرینه

امر از این مکره در آب
شستن چشم زین ای عزیز
نهم مکره دال ای مکره
و هم او که دو چشم دارد
و و یکم بیکان خوش بانه
چون شستن نام ای بیکر وضو
در شستن چشم
اولی سگت راه کس است
وضو شد نقیض و وضو
در این وضو شستن چشم
بخت چارم شستن چشم
شستن که وضو سگت بانه
در شستن شستن که وضو
سوم شستن و چهارم وضو
نهم از این وضو است نکاس
دوم وضو و سوم بیکانه
نهم از این وضو است نکاس
دوم وضو و سوم بیکانه

بسم الله الرحمن الرحيم

در وضو غرق وضو نور صیقل نور

لو که بری کس زین کار رد کن

بسم الله الرحمن الرحيم
در وضو غرق وضو نور صیقل نور
لو که بری کس زین کار رد کن
بجای شستن زجا که تیر بوی
بیکر آب و بوی آب رد لا
مقاله با آب که ساقه می کشم
ز بعد هر وضو خوان نور الله
که کردی بخت که دو کانه
بر این فیش است نه که بانه
در شستن چشم
بری جانت ز مکره زمانه
تای بازده اندر سمانه
وضو که ز مکررات است نکاس
وضو مکره که وضو است
مکس در اینکین چشم از وضو
بخت که مکره ای خاک است
بخت نه استنجاء بانه
فکران که که است کرینه

اینکه در این کتاب
از هر یک از اینها
یک نسخه جدا شده
است و در این کتاب
همه آنها را جمع کرده
است

دین ن آت بر اندام روانه
که میگذرد بین خشکخانه
الای بر خصل بر اندام لطافت
نمایست خصل از صبح آنه
اول نشتن دو چرخ از آواک
بیوم بر تن جاستها که بکند
چهارم که در صوب نه سر سر
دو کنه خصل از کهی برداری
و یک خصل به باره کن بسوزد
اکه نشتن از صحنه فرزند است
از یک می مانده خشک بانه
دین در خصل از ناسته مانده
چو نشتن از نیدانه سکاره
چو خصل از آب دریا نشت
شمار نشتن از رانده
چو نشتن کن خصل و وضو ساز
دین نشتن از اندام نشت

الای

اینکه در این کتاب
از هر یک از اینها
یک نسخه جدا شده
است و در این کتاب
همه آنها را جمع کرده
است

الای از منم از کز بهیوت
درسته تیمم بر کوه مست
نمایست نیرینه بسته به لاف
نویا تا قدر امکان جبت باید
از یک نیر بر تپ در حرجت
نزدیک تیر تپ از جانی
نماز کوه کوه یا دو جیدت
که اندام تیمم فوت وقت الله
که از فوت نماز جمعه تیمم است
تیمم بر این از دفعه نشت
نمایست که در نده بر آب است
وای روان بر ناست
وای که در کس بر ناست
وای بر نشت در آب وای
وای از نشت آب اندام بکند
وای از نشت در آب وای
وای از نشت در آب وای
وای از نشت در آب وای

بر اندام آت از خاک ویت
کو تا آت بعد یک کوه
ز اندام جلاست از جلاست
نه از جلاست وی شست
مکن شست که از نشت نشت
نمایست که از نشت نشت
وای نشت نشت نشت
وای نشت نشت نشت
وای نشت نشت نشت
وای نشت نشت نشت
وای نشت نشت نشت
وای نشت نشت نشت
وای نشت نشت نشت
وای نشت نشت نشت

اینکه در این کتاب
از هر یک از اینها
یک نسخه جدا شده
است و در این کتاب
همه آنها را جمع کرده
است

زاده شود که فرض آمد بقدر
نجات به که عینش به اظهار
چو در غن یا سوزی بدیت
ز دل عین که چندان کجوبه
نجات که عینش ناید بدیت
ناتس دل یا بد به به
کند رخ شکسته کینه بدانه
چو در شبش ناید چو قایلین
چو میگوید مکن که کلاه
سه آت بهمن پاکیزه شود
و لیکن مغتری این اودنی
غافل به برین در پیش دم اقبال
منه خاک که جای بگیرد
زین به که عینش نماند که
رسیدن به پاک آمد در ادک
لک انبه یا تیغست به طور
چون نری دلا تقیر خط

باز در سنت و کم مستحب
ز دل عین سلفه پاک نزار
و ناسل که عینش برودت
که عین از عین او عین خود
ز عین عین یا عینک نرسد
سه بارش کوبه و هر بار سجد
بکلیف زیاده در نماند
حیر و دور یا خضای و باین
تری وی تمامی تا بیارد
که نماند سر عین پاک کوبه
با کم نادی که نه بدوین
سه بارش تر بر سر خودم و سلا
بالس داللس به یک پند برود
ز عین و عین پاک که
چو جرم و عین مالس کند پاک
کن از تر جابه اجماس جرس دور
باطل سلفه انقدوس

در غن

باز در سنت و کم مستحب
ز دل عین سلفه پاک نزار
و ناسل که عینش برودت
که عین از عین او عین خود
ز عین عین یا عینک نرسد
سه بارش کوبه و هر بار سجد
بکلیف زیاده در نماند
حیر و دور یا خضای و باین
تری وی تمامی تا بیارد
که نماند سر عین پاک کوبه
با کم نادی که نه بدوین
سه بارش تر بر سر خودم و سلا
بالس داللس به یک پند برود
ز عین و عین پاک که
چو جرم و عین مالس کند پاک
کن از تر جابه اجماس جرس دور
باطل سلفه انقدوس

باز در سنت و کم مستحب
ز دل عین سلفه پاک نزار
و ناسل که عینش برودت
که عین از عین او عین خود
ز عین عین یا عینک نرسد
سه بارش کوبه و هر بار سجد
بکلیف زیاده در نماند
حیر و دور یا خضای و باین
تری وی تمامی تا بیارد
که نماند سر عین پاک کوبه
با کم نادی که نه بدوین
سه بارش تر بر سر خودم و سلا
بالس داللس به یک پند برود
ز عین و عین پاک که
چو جرم و عین مالس کند پاک
کن از تر جابه اجماس جرس دور
باطل سلفه انقدوس

بازار چین بسته صد این
که باطن ناسد همچو ظاهر
چو ظاهر در باطن کس نیست
وین فیض همه در وقت اوقات
الای اختراع سعادت
در چین صبح صادق اندر افق
نهایت تا سوار مرکب کوز
چو بر فرق حدود وقت زوال
چو منتقم قسم قدس باز گشت
زیر کس نهان شده به چرخ
در چین وقت سپید نجات
بهر وقت اخوان بدانند
قد چوین برین خندان این هر
که شمس وقت می آید
چو یک وقت کس نیست
بسیار شب بهیچ که گزینی
بماندم وقت و تر که
ای دل

و تر از تو فیض رب است
که اوقات مکرر به سج
تختین بعد فرس خجری با
دوم وقت طوح هر روز
سیوم در ستر اسجد است
چهارم فرس یکی چون کز الله
و یکین چنین وقت خود است
پنجم کس قنای وقت باشد
و یکین سجده ز قرآن که می است
ششم زنده یا بهر سجده
و نه آن هم وقت که در حالت
نزداد چه تو در قطع منزل
خازن خبر بهش لا جاز است
زهر جان بهی کعبه می تو
زورک قبله اندر استاده
الای از ایران کعبه اول
چو سوی قبله در شرط غارت
یکه چو در خبرش جهت کو
نست که بهیچ افخ بنا جرت
ای دل

بازار چین بسته صد این
که باطن ناسد همچو ظاهر
چو ظاهر در باطن کس نیست
وین فیض همه در وقت اوقات
الای اختراع سعادت
در چین صبح صادق اندر افق
نهایت تا سوار مرکب کوز
چو بر فرق حدود وقت زوال
چو منتقم قسم قدس باز گشت
زیر کس نهان شده به چرخ
در چین وقت سپید نجات
بهر وقت اخوان بدانند
قد چوین برین خندان این هر
که شمس وقت می آید
چو یک وقت کس نیست
بسیار شب بهیچ که گزینی
بماندم وقت و تر که
ای دل

و کس از کوه کوبیده قبله دانه و اولاد در غری سنگ خانه
دو اسب از غری جان سوخته اند دل از کعبه پیر کو
اکه جانب قبله نباشد حرف شک از دل زبانه
در انسانی صورت از قبله با هم بسوی رست یا صبح بنابه
از قبله بسوی رست دانه غار آن بشکند و یک کداله
از کوه چکانی آن نماند و کس از دور قبله در کداله
بهر رکت دل از طرفی دانه که آن قبله نه این قبله بود
و کس کد کوه شک و غله بهر یکوی یک رکت کداله
چو کس در کوه بکاه و خجک بکند بروقت نماز از تنگ بکند
فریضه با آن رت هم کداله اکه خورک تن بردارد دانه
فریضه در سفرای تنگ از تنگ کداله بد برادر دانه خجک
قصای فرایض نیست دانه در آن اوقات جنگ جو خانم
و است بر اکب هم باده بسختی سفر چایز فتاده
که در عین نماز ده راه چو یکری ز خریده شمشاد
به بند نیست و کوه روانه بره خوانه خوات و قلانه
روغ آله و رو بر راه دانه شسته سجد بسوی قبله دانه

و کس از کوه کوبیده قبله دانه و اولاد در غری سنگ خانه
دو اسب از غری جان سوخته اند دل از کعبه پیر کو
اکه جانب قبله نباشد حرف شک از دل زبانه
در انسانی صورت از قبله با هم بسوی رست یا صبح بنابه
از قبله بسوی رست دانه غار آن بشکند و یک کداله
از کوه چکانی آن نماند و کس از دور قبله در کداله
بهر رکت دل از طرفی دانه که آن قبله نه این قبله بود
و کس کد کوه شک و غله بهر یکوی یک رکت کداله
چو کس در کوه بکاه و خجک بکند بروقت نماز از تنگ بکند
فریضه با آن رت هم کداله اکه خورک تن بردارد دانه
فریضه در سفرای تنگ از تنگ کداله بد برادر دانه خجک
قصای فرایض نیست دانه در آن اوقات جنگ جو خانم
و است بر اکب هم باده بسختی سفر چایز فتاده
که در عین نماز ده راه چو یکری ز خریده شمشاد
به بند نیست و کوه روانه بره خوانه خوات و قلانه
روغ آله و رو بر راه دانه شسته سجد بسوی قبله دانه

و کس از کوه کوبیده قبله دانه و اولاد در غری سنگ خانه
دو اسب از غری جان سوخته اند دل از کعبه پیر کو
اکه جانب قبله نباشد حرف شک از دل زبانه
در انسانی صورت از قبله با هم بسوی رست یا صبح بنابه
از قبله بسوی رست دانه غار آن بشکند و یک کداله
از کوه چکانی آن نماند و کس از دور قبله در کداله
بهر رکت دل از طرفی دانه که آن قبله نه این قبله بود
و کس کد کوه شک و غله بهر یکوی یک رکت کداله
چو کس در کوه بکاه و خجک بکند بروقت نماز از تنگ بکند
فریضه با آن رت هم کداله اکه خورک تن بردارد دانه
فریضه در سفرای تنگ از تنگ کداله بد برادر دانه خجک
قصای فرایض نیست دانه در آن اوقات جنگ جو خانم
و است بر اکب هم باده بسختی سفر چایز فتاده
که در عین نماز ده راه چو یکری ز خریده شمشاد
به بند نیست و کوه روانه بره خوانه خوات و قلانه
روغ آله و رو بر راه دانه شسته سجد بسوی قبله دانه

چو سر برکت با بر راه رانه خوات آله رو بر راه خوانه
روغ آله و سوی آله خوانه باز شجه آله قبله شسته باز
چین ترتیب تا آخر گویند شسته آله بسوی قبله شسته
چو شسته شسته آله خوانه سده آله و بد بس آله رانه
دل را کب که بر است صورت از آله کاشن صحن ترتیب رست
بسیه بهر خریده رخ آله بسوی ده غار آله کداله
بهر جانب که ره دانه شتاب رخ دل لیکن از قبله نماند
چو کس در دستک تنها جان ز بیم در جو رکت تیز رانه
نماز نعل آله جوی کداله نه رخ بل دل بسوی قبله دانه
کاز بیم در دستک کیزد چو پس مانده در شل بریزد
نماز اندام جو بردارد کداله شرط قبله آله ساقه شمشاد

در وقت نماز
الاهی ما کبان صبح اوزار ز کوسن نیست کوه بیدار
ز من کس که دای جیدن او جز احباب که کوه کوشش نقره
و لیکن کوه فرموده و نه کوه بونه آن رخ افاض ای کوه
کس که می بخشی و الدین است دوم ختنه سیدم ایای دین
عظمت بعد خواب دوم است دین بر پنج یک کداله کداله

و کس از کوه کوبیده قبله دانه و اولاد در غری سنگ خانه
دو اسب از غری جان سوخته اند دل از کعبه پیر کو
اکه جانب قبله نباشد حرف شک از دل زبانه
در انسانی صورت از قبله با هم بسوی رست یا صبح بنابه
از قبله بسوی رست دانه غار آن بشکند و یک کداله
از کوه چکانی آن نماند و کس از دور قبله در کداله
بهر رکت دل از طرفی دانه که آن قبله نه این قبله بود
و کس کد کوه شک و غله بهر یکوی یک رکت کداله
چو کس در کوه بکاه و خجک بکند بروقت نماز از تنگ بکند
فریضه با آن رت هم کداله اکه خورک تن بردارد دانه
فریضه در سفرای تنگ از تنگ کداله بد برادر دانه خجک
قصای فرایض نیست دانه در آن اوقات جنگ جو خانم
و است بر اکب هم باده بسختی سفر چایز فتاده
که در عین نماز ده راه چو یکری ز خریده شمشاد
به بند نیست و کوه روانه بره خوانه خوات و قلانه
روغ آله و رو بر راه دانه شسته سجد بسوی قبله دانه

از آن هر پنج شست دن مکرده
هر دو آن در زمان در غل دین
از آن فوق بلندی مستحبت
بگویم که توفیقش از دست
بر کس از وقت از آن گفتار
چو گفته شد اعاده که باید
مؤذن عین از آن که توحید
و حکم حاجین آن کسین آن
از آن که لغظ هر یک متصل
و یا دیوانه که عقل برسته
مؤذن که از آن گوید بسته
و یا که جیب مست پیرش
از آن گوید که کرده میکوش
قضای فرض قیاس کس گفته
اقامت با از آن لازم شده
چو کس غیر قضا تنها گذارت
درین برود مراد که اختیارت
و که برود بکفته ناک در حق
و که تنها اقامت خانه ازین
عاز فضل شست از آن نیست
بغیر از فرض خلاف جهان نیست
اجابت از آن که لازم آید
سخن گویند در وی نادم آید
و یا چون وقت اجابت
بدان باین بر بایک اقامت
از آن گوید بیاید که باقی
و نامش از هر ضرر خفته
بر بر وی از آن میگوی فریاد
را بیدار بیدار پس بناید

از آن هر پنج شست دن مکرده
از آن فوق بلندی مستحبت
بر کس از وقت از آن گفتار
مؤذن عین از آن که توحید
از آن که لغظ هر یک متصل
مؤذن که از آن گوید بسته
و یا که جیب مست پیرش
قضای فرض قیاس کس گفته
چو کس غیر قضا تنها گذارت
و که برود بکفته ناک در حق
عاز فضل شست از آن نیست
اجابت از آن که لازم آید
و یا چون وقت اجابت
بدان باین بر بایک اقامت
از آن گوید بیاید که باقی
و نامش از هر ضرر خفته
بر بر وی از آن میگوی فریاد
را بیدار بیدار پس بناید

از آن هر پنج شست دن مکرده
از آن فوق بلندی مستحبت
بر کس از وقت از آن گفتار
مؤذن عین از آن که توحید
از آن که لغظ هر یک متصل
مؤذن که از آن گوید بسته
و یا که جیب مست پیرش
قضای فرض قیاس کس گفته
چو کس غیر قضا تنها گذارت
و که برود بکفته ناک در حق
عاز فضل شست از آن نیست
اجابت از آن که لازم آید
و یا چون وقت اجابت
بدان باین بر بایک اقامت
از آن گوید بیاید که باقی
و نامش از هر ضرر خفته
بر بر وی از آن میگوی فریاد
را بیدار بیدار پس بناید

چنانکه نفس سوزان میبرد
بگوید هر دو کوش طفل نوزاد
که تا از غیبت چون و شر بکشد
در اجبار شفیق رو در محشر
چو کس در غم و غم بند که قنار
که روزی بپیرین حیدر عین بود
خدا و یا که نادم فرج داده
درین کیم گفته در فرض
از آن که جیب رت بطلق
پیر یا و غریب از دین سوگند
چنانکه فرض بر وی حکم رانده
خدا و یا که نادم فرج داده
بر وی از جنس رخصت و نرسد
که او در صوف او صاف کمال است
سورت و نعل است و کیم است
عزت و محبت و هزار نافع
غصرت و عظیمت و جبریت
به رخش که نایل شد بقران

از آن هر پنج شست دن مکرده
از آن فوق بلندی مستحبت
بر کس از وقت از آن گفتار
مؤذن عین از آن که توحید
از آن که لغظ هر یک متصل
مؤذن که از آن گوید بسته
و یا که جیب مست پیرش
قضای فرض قیاس کس گفته
چو کس غیر قضا تنها گذارت
و که برود بکفته ناک در حق
عاز فضل شست از آن نیست
اجابت از آن که لازم آید
و یا چون وقت اجابت
بدان باین بر بایک اقامت
از آن گوید بیاید که باقی
و نامش از هر ضرر خفته
بر بر وی از آن میگوی فریاد
را بیدار بیدار پس بناید

از آن هر پنج شست دن مکرده
از آن فوق بلندی مستحبت
بر کس از وقت از آن گفتار
مؤذن عین از آن که توحید
از آن که لغظ هر یک متصل
مؤذن که از آن گوید بسته
و یا که جیب مست پیرش
قضای فرض قیاس کس گفته
چو کس غیر قضا تنها گذارت
و که برود بکفته ناک در حق
عاز فضل شست از آن نیست
اجابت از آن که لازم آید
و یا چون وقت اجابت
بدان باین بر بایک اقامت
از آن گوید بیاید که باقی
و نامش از هر ضرر خفته
بر بر وی از آن میگوی فریاد
را بیدار بیدار پس بناید

از آن پس با ملکیت الله اعلم
از آن پس با ملکیت الله اعلم
در روز قیامت درست دانه
هر آن تقدیر خیر و شر که آید
نه جنبه هیچ دزد غیر از این
و با حق صفت کان فی التبت
بنام سلام الله بر منج بندار
صدقات و صوم هم چو در کشت
چو خلق کویم از لطف شوی
چای و حدیث و فضل قرآن
که وقت بسته و ادا که آید
معاودت و کمال کفایت زو
فرایض و رب و روزی گویش
دو فقر و چار ظهر و چار و یک
کون احکام و در کائنات برآید
که آن کف با نزه خزانه یالا
که یک خبر از آن فوت که
توریت و زبور و انجیل و قرآن
تای انبیاء بر حق شهادت
که قایم که و شکش نماند
هم از حکم حش و انسته دانه
بدین از این و آن خوش دم کس
که بحث از بعد موت ای یار حق
شهادت اول از اصدق اقرار
در بر است و سه برین بابت
بیان و صفت عفت و نیکوخت
صورت نه بدی فرض مایل
بر ذریع تن بعد حیات سیار
مقرر در مکن که کار زو
ادان نفع و کفایت یکم و بیش
سه در مغرب و کمال یار نیک
که در بابت در خانه
که فرض عین کنند و شکاف
خاریت لا عافیه موت که
از آن پس با ملکیت الله اعلم
از آن پس با ملکیت الله اعلم
در روز قیامت درست دانه
هر آن تقدیر خیر و شر که آید
نه جنبه هیچ دزد غیر از این
و با حق صفت کان فی التبت
بنام سلام الله بر منج بندار
صدقات و صوم هم چو در کشت
چو خلق کویم از لطف شوی
چای و حدیث و فضل قرآن
که وقت بسته و ادا که آید
معاودت و کمال کفایت زو
فرایض و رب و روزی گویش
دو فقر و چار ظهر و چار و یک
کون احکام و در کائنات برآید
که آن کف با نزه خزانه یالا
که یک خبر از آن فوت که

از آن پس با ملکیت الله اعلم
از آن پس با ملکیت الله اعلم
در روز قیامت درست دانه
هر آن تقدیر خیر و شر که آید
نه جنبه هیچ دزد غیر از این
و با حق صفت کان فی التبت
بنام سلام الله بر منج بندار
صدقات و صوم هم چو در کشت
چو خلق کویم از لطف شوی
چای و حدیث و فضل قرآن
که وقت بسته و ادا که آید
معاودت و کمال کفایت زو
فرایض و رب و روزی گویش
دو فقر و چار ظهر و چار و یک
کون احکام و در کائنات برآید
که آن کف با نزه خزانه یالا
که یک خبر از آن فوت که

از آن پس با ملکیت الله اعلم
از آن پس با ملکیت الله اعلم
در روز قیامت درست دانه
هر آن تقدیر خیر و شر که آید
نه جنبه هیچ دزد غیر از این
و با حق صفت کان فی التبت
بنام سلام الله بر منج بندار
صدقات و صوم هم چو در کشت
چو خلق کویم از لطف شوی
چای و حدیث و فضل قرآن
که وقت بسته و ادا که آید
معاودت و کمال کفایت زو
فرایض و رب و روزی گویش
دو فقر و چار ظهر و چار و یک
کون احکام و در کائنات برآید
که آن کف با نزه خزانه یالا
که یک خبر از آن فوت که
توریت و زبور و انجیل و قرآن
تای انبیاء بر حق شهادت
که قایم که و شکش نماند
هم از حکم حش و انسته دانه
بدین از این و آن خوش دم کس
که بحث از بعد موت ای یار حق
شهادت اول از اصدق اقرار
در بر است و سه برین بابت
بیان و صفت عفت و نیکوخت
صورت نه بدی فرض مایل
بر ذریع تن بعد حیات سیار
مقرر در مکن که کار زو
ادان نفع و کفایت یکم و بیش
سه در مغرب و کمال یار نیک
که در بابت در خانه
که فرض عین کنند و شکاف
خاریت لا عافیه موت که
از آن پس با ملکیت الله اعلم
از آن پس با ملکیت الله اعلم
در روز قیامت درست دانه
هر آن تقدیر خیر و شر که آید
نه جنبه هیچ دزد غیر از این
و با حق صفت کان فی التبت
بنام سلام الله بر منج بندار
صدقات و صوم هم چو در کشت
چو خلق کویم از لطف شوی
چای و حدیث و فضل قرآن
که وقت بسته و ادا که آید
معاودت و کمال کفایت زو
فرایض و رب و روزی گویش
دو فقر و چار ظهر و چار و یک
کون احکام و در کائنات برآید
که آن کف با نزه خزانه یالا
که یک خبر از آن فوت که

از آن پس با ملکیت الله اعلم
از آن پس با ملکیت الله اعلم
در روز قیامت درست دانه
هر آن تقدیر خیر و شر که آید
نه جنبه هیچ دزد غیر از این
و با حق صفت کان فی التبت
بنام سلام الله بر منج بندار
صدقات و صوم هم چو در کشت
چو خلق کویم از لطف شوی
چای و حدیث و فضل قرآن
که وقت بسته و ادا که آید
معاودت و کمال کفایت زو
فرایض و رب و روزی گویش
دو فقر و چار ظهر و چار و یک
کون احکام و در کائنات برآید
که آن کف با نزه خزانه یالا
که یک خبر از آن فوت که

مراد که کتب اخلاقی است
پس از این وضو کنی نه
بجز توبه کوی رفع بین
و چه ازین نماند و الله
چو توبه کنی ز سر نه باشد
در این کتب و کتب فائده باشد
که بین مومن است انگویر
بین کس افتد که ان بنده
نگارند کتب بجز راین
چو در و سر تراویج از هر باره
درین هفت از عینت نام است
ز غان ابن ثابت که لایم است
یک نمب انعم نام است
و مشهور است که در کتب راین
و مشهور است و مرتب باشد
بعد از این همه تقدیر ارکان
باید به کون عورت

باید که در این کتب
باید که در این کتب
باید که در این کتب
باید که در این کتب

باید که در این کتب
باید که در این کتب
باید که در این کتب
باید که در این کتب

ن

ن کس نیور و زنا نیست
برون آید و از اصل محبت
سند حبه که هر ای کوشش
و چه نیم توبی با یوم هر نفس
دوده هر دایچه که بر محبتش
باید نیست یکم واجب ازین
چو در و سر تراویج از هر باره
درین هفت از عینت نام است
ز غان ابن ثابت که لایم است
یک نمب انعم نام است
و مشهور است که در کتب راین
و مشهور است و مرتب باشد
بعد از این همه تقدیر ارکان
باید به کون عورت

باید که در این کتب
باید که در این کتب
باید که در این کتب
باید که در این کتب

باید که در این کتب
باید که در این کتب
باید که در این کتب
باید که در این کتب

در این روز که روز است...

و با مردم به تسبیح گفتن
چشمه چشم غلش ای خفته
ششم و دوش غلش ای خفته
بغتم ناضل و دوش ای خفته
و با ششم ب زای که غلش
و کشت از کال اند غلش
خستین شست ای خفته
دوم و دوش غلش ای خفته
زبان لیکن بجای کزانه
سوم ای شهر را شست گفتار
چهارم و دوش غلش ای خفته
ولیکن چشم ای خفته
ششم شست ای خفته
بغتم از دوش غلش ای خفته
چهارم شست ای خفته
فاز شست روز یا
و شست ای خفته
و شست ای خفته
و شست ای خفته

در این روز که روز است...

و با مردم به تسبیح گفتن
چشمه چشم غلش ای خفته
ششم و دوش غلش ای خفته
بغتم ناضل و دوش ای خفته
و با ششم ب زای که غلش
و کشت از کال اند غلش
خستین شست ای خفته
دوم و دوش غلش ای خفته
زبان لیکن بجای کزانه
سوم ای شهر را شست گفتار
چهارم و دوش غلش ای خفته
ولیکن چشم ای خفته
ششم شست ای خفته
بغتم از دوش غلش ای خفته
چهارم شست ای خفته
فاز شست روز یا
و شست ای خفته
و شست ای خفته
و شست ای خفته

پس ازین جانت که دوست
رو باشد بهر دکنی که نیست
ازان پس باقی تنها اند
بر سر بر سر در پادشاه
درین کتب و کتب
الای لکه در سن فقه کند
که هفت اند از مازنی مستحب
اول در جهت و جهت تالیفات
دوم ای مقداری اول بر این
سیدم او چون فقه فایده باز
چون نامه جان باید درین راه
چهارم مقداری چون گفت لایق
دل اندر کار خالق است باید
پنجم پس از سرکان به خواند
ششم در خواندن تزیین باید
هفتم از دال و ذال و ضال خواند
هشتم از کفکاف و قف و قاف خواند
نهم از گیم و گیم و گیم
دهم از کیم و کیم و کیم
یازدهم از کیم و کیم و کیم
بیستم از کیم و کیم و کیم

درین کتب و کتب
الای لکه در سن فقه کند
که هفت اند از مازنی مستحب
اول در جهت و جهت تالیفات
دوم ای مقداری اول بر این
سیدم او چون فقه فایده باز
چون نامه جان باید درین راه
چهارم مقداری چون گفت لایق
دل اندر کار خالق است باید
پنجم پس از سرکان به خواند
ششم در خواندن تزیین باید
هفتم از دال و ذال و ضال خواند
هشتم از کفکاف و قف و قاف خواند
نهم از گیم و گیم و گیم
دهم از کیم و کیم و کیم
یازدهم از کیم و کیم و کیم
بیستم از کیم و کیم و کیم

را و اند

چون از فقه و فقه خواند
غرض از حرف و وضع خواند
بجز این و کتب و کتب
در این کتب و کتب
الای لکه در سن فقه کند
که هفت اند از مازنی مستحب
اول در جهت و جهت تالیفات
دوم ای مقداری اول بر این
سیدم او چون فقه فایده باز
چون نامه جان باید درین راه
چهارم مقداری چون گفت لایق
دل اندر کار خالق است باید
پنجم پس از سرکان به خواند
ششم در خواندن تزیین باید
هفتم از دال و ذال و ضال خواند
هشتم از کفکاف و قف و قاف خواند
نهم از گیم و گیم و گیم
دهم از کیم و کیم و کیم
یازدهم از کیم و کیم و کیم
بیستم از کیم و کیم و کیم

درین کتب و کتب
الای لکه در سن فقه کند
که هفت اند از مازنی مستحب
اول در جهت و جهت تالیفات
دوم ای مقداری اول بر این
سیدم او چون فقه فایده باز
چون نامه جان باید درین راه
چهارم مقداری چون گفت لایق
دل اندر کار خالق است باید
پنجم پس از سرکان به خواند
ششم در خواندن تزیین باید
هفتم از دال و ذال و ضال خواند
هشتم از کفکاف و قف و قاف خواند
نهم از گیم و گیم و گیم
دهم از کیم و کیم و کیم
یازدهم از کیم و کیم و کیم
بیستم از کیم و کیم و کیم

را و اند

درین کتب و کتب
الای لکه در سن فقه کند
که هفت اند از مازنی مستحب
اول در جهت و جهت تالیفات
دوم ای مقداری اول بر این
سیدم او چون فقه فایده باز
چون نامه جان باید درین راه
چهارم مقداری چون گفت لایق
دل اندر کار خالق است باید
پنجم پس از سرکان به خواند
ششم در خواندن تزیین باید
هفتم از دال و ذال و ضال خواند
هشتم از کفکاف و قف و قاف خواند
نهم از گیم و گیم و گیم
دهم از کیم و کیم و کیم
یازدهم از کیم و کیم و کیم
بیستم از کیم و کیم و کیم

و در یک تاقه انگشت ای بار
گلک او چون کسی در قفس نارد
که گنجینه بر دین مشتاق
مهرش اروع اگر خواست آید
دو دم در رکوع از حسن بزم
دو سیم بجهت سر سبک دارد
ادب خنده تسبیح بر جا
اولین تا نزهت لب جدی
دویم تا ناله اول بر زمین دارد
اولین تا ناله اول بر زمین دارد
ادب بهر هم بوی کف بانی
بهره نقد الی ان خواند
دویم تا ناله اول بر زمین دارد
ادب بهر هم بوی کف بانی
بهره نقد الی ان خواند
دویم تا ناله اول بر زمین دارد
ادب بهر هم بوی کف بانی
بهره نقد الی ان خواند

و در یک تاقه انگشت ای بار
گلک او چون کسی در قفس نارد
که گنجینه بر دین مشتاق
مهرش اروع اگر خواست آید
دو دم در رکوع از حسن بزم
دو سیم بجهت سر سبک دارد
ادب خنده تسبیح بر جا
اولین تا نزهت لب جدی
دویم تا ناله اول بر زمین دارد
اولین تا ناله اول بر زمین دارد
ادب بهر هم بوی کف بانی
بهره نقد الی ان خواند
دویم تا ناله اول بر زمین دارد
ادب بهر هم بوی کف بانی
بهره نقد الی ان خواند
دویم تا ناله اول بر زمین دارد
ادب بهر هم بوی کف بانی
بهره نقد الی ان خواند

در یک

و در یک تاقه انگشت ای بار
گلک او چون کسی در قفس نارد
که گنجینه بر دین مشتاق
مهرش اروع اگر خواست آید
دو دم در رکوع از حسن بزم
دو سیم بجهت سر سبک دارد
ادب خنده تسبیح بر جا
اولین تا نزهت لب جدی
دویم تا ناله اول بر زمین دارد
اولین تا ناله اول بر زمین دارد
ادب بهر هم بوی کف بانی
بهره نقد الی ان خواند
دویم تا ناله اول بر زمین دارد
ادب بهر هم بوی کف بانی
بهره نقد الی ان خواند
دویم تا ناله اول بر زمین دارد
ادب بهر هم بوی کف بانی
بهره نقد الی ان خواند

و در یک تاقه انگشت ای بار
گلک او چون کسی در قفس نارد
که گنجینه بر دین مشتاق
مهرش اروع اگر خواست آید
دو دم در رکوع از حسن بزم
دو سیم بجهت سر سبک دارد
ادب خنده تسبیح بر جا
اولین تا نزهت لب جدی
دویم تا ناله اول بر زمین دارد
اولین تا ناله اول بر زمین دارد
ادب بهر هم بوی کف بانی
بهره نقد الی ان خواند
دویم تا ناله اول بر زمین دارد
ادب بهر هم بوی کف بانی
بهره نقد الی ان خواند
دویم تا ناله اول بر زمین دارد
ادب بهر هم بوی کف بانی
بهره نقد الی ان خواند

اول اندر ز...
چو ای عابد از معبود دارد
ز دل این شکر که در دگر
چو قلیه که سر بر صفه کوش
چو در دولت کرده مکانه
اول با هم سجده مکانه
دوم در غرضه دیوار سجده
سوم در طاق سجده کلام
چهارم سجده که اندر طاق سجده
پنجم سجده کلام از هر بندی
ششم سجده که بر اندیشه
هفتم سجده که بر اندیشه
اول اندر ز...
چو ای عابد از معبود دارد
ز دل این شکر که در دگر
چو قلیه که سر بر صفه کوش
چو در دولت کرده مکانه
اول با هم سجده مکانه
دوم در غرضه دیوار سجده
سوم در طاق سجده کلام
چهارم سجده که اندر طاق سجده
پنجم سجده کلام از هر بندی
ششم سجده که بر اندیشه
هفتم سجده که بر اندیشه

اینکه در این کتاب
در بیان این که
در بیان این که
در بیان این که

چو ای عابد از معبود دارد
ز دل این شکر که در دگر
چو قلیه که سر بر صفه کوش
چو در دولت کرده مکانه
اول با هم سجده مکانه
دوم در غرضه دیوار سجده
سوم در طاق سجده کلام
چهارم سجده که اندر طاق سجده
پنجم سجده کلام از هر بندی
ششم سجده که بر اندیشه
هفتم سجده که بر اندیشه
اول اندر ز...
چو ای عابد از معبود دارد
ز دل این شکر که در دگر
چو قلیه که سر بر صفه کوش
چو در دولت کرده مکانه
اول با هم سجده مکانه
دوم در غرضه دیوار سجده
سوم در طاق سجده کلام
چهارم سجده که اندر طاق سجده
پنجم سجده کلام از هر بندی
ششم سجده که بر اندیشه
هفتم سجده که بر اندیشه

اینکه در این کتاب
در بیان این که
در بیان این که
در بیان این که

و یستقیم بودین چنانکه
نیم سر که با جبهه باشد
و هم چنان سر در جواب است
و یک در فرافین ده لبین
و ده در میان کهن کوه
و ده درم بود لبین بریار
و ده درم ای به لب شریف
و ده شمش تنخ کهن بریار
و یک نیم باری بدست است
و یک نیم باری با جبهه باری
و ده درم که درم فتن اله
و ده اندر کتابی دل نهادن
و یک نیم شمش از خلعت
و یک نیم درم سوار کهن
و یک نیم بود کرده با قول
چنان که روز اگر به بر آید
و یک نیم درم فصل اگر آید

و یستقیم بودین چنانکه
نیم سر که با جبهه باشد
و هم چنان سر در جواب است
و یک در فرافین ده لبین
و ده در میان کهن کوه
و ده درم بود لبین بریار
و ده درم ای به لب شریف
و ده شمش تنخ کهن بریار
و یک نیم باری بدست است
و یک نیم باری با جبهه باری
و ده درم که درم فتن اله
و ده اندر کتابی دل نهادن
و یک نیم شمش از خلعت
و یک نیم درم سوار کهن
و یک نیم بود کرده با قول
چنان که روز اگر به بر آید
و یک نیم درم فصل اگر آید

و یستقیم بودین چنانکه
نیم سر که با جبهه باشد
و هم چنان سر در جواب است
و یک در فرافین ده لبین
و ده در میان کهن کوه
و ده درم بود لبین بریار
و ده درم ای به لب شریف
و ده شمش تنخ کهن بریار
و یک نیم باری بدست است
و یک نیم باری با جبهه باری
و ده درم که درم فتن اله
و ده اندر کتابی دل نهادن
و یک نیم شمش از خلعت
و یک نیم درم سوار کهن
و یک نیم بود کرده با قول
چنان که روز اگر به بر آید
و یک نیم درم فصل اگر آید

و یستقیم بودین چنانکه
نیم سر که با جبهه باشد
و هم چنان سر در جواب است
و یک در فرافین ده لبین
و ده در میان کهن کوه
و ده درم بود لبین بریار
و ده درم ای به لب شریف
و ده شمش تنخ کهن بریار
و یک نیم باری بدست است
و یک نیم باری با جبهه باری
و ده درم که درم فتن اله
و ده اندر کتابی دل نهادن
و یک نیم شمش از خلعت
و یک نیم درم سوار کهن
و یک نیم بود کرده با قول
چنان که روز اگر به بر آید
و یک نیم درم فصل اگر آید

بسیار مستم در سنت زکوان
بهر در راه مکرره فتادون
ز اعلام سینه چون می کشد
بفضل خلق و لطف بخت
بهر تقدیر که هر یک است
دو صد مکرره سراسر وقت
نزد آنها باشد ایروین
هر چه که بود تو حق اینکار
در پیش چشم در قضا
نقدیات از نمارت نقیض
عاز عبادان او دوده و جاج
سخن یا در گفتار یا بر زبان
تختین که تفسیر از نمارت
بهری یا بعد از آب و یکبار
کراژ که گفته یا بسیار بند
دویم که انجان او عجم خواند
شش ایست کویم که نه
سیوم که کس کلام الله خواند
چهارم چون حدت از نمارت
چشم خوردن بعد از فراغش
پنجم که یا نواز که ان
و ششم که هر یک گفته با شش
در درود مل خود باز که ان
عنده در غرضش حرکت حسن
و اما که در نمارت

بسیار مستم در سنت زکوان
بهر در راه مکرره فتادون
ز اعلام سینه چون می کشد
بفضل خلق و لطف بخت
بهر تقدیر که هر یک است
دو صد مکرره سراسر وقت
نزد آنها باشد ایروین
هر چه که بود تو حق اینکار
در پیش چشم در قضا
نقدیات از نمارت نقیض
عاز عبادان او دوده و جاج
سخن یا در گفتار یا بر زبان
تختین که تفسیر از نمارت
بهری یا بعد از آب و یکبار
کراژ که گفته یا بسیار بند
دویم که انجان او عجم خواند
شش ایست کویم که نه
سیوم که کس کلام الله خواند
چهارم چون حدت از نمارت
چشم خوردن بعد از فراغش
پنجم که یا نواز که ان
و ششم که هر یک گفته با شش
در درود مل خود باز که ان
عنده در غرضش حرکت حسن
و اما که در نمارت

و بی هشتم سینه که بخند
و نه صد مکرره و صد و نوزده
نهم که او ده برداشت
ده و یک که کند رو سحای
ده و دو که شمع که پیدا
ده و سه بخت سحی زیستار
ده و چهارم که نایدن از ده
ده و پنجم که کفایت سینه
از چه زن خویش و یا حلال
بهره در غار از تکه بند
بهره مکرره که کس که برد
ده و ششم که شش بوجه
که ریح و دران استن
ز مردان و دوی ریح انجاش
عاز نمارت و نمارت
ده و هفتم که بعضی است
بیت و یک مضی و نمارت
چونک از غرضش که

بسیار مستم در سنت زکوان
بهر در راه مکرره فتادون
ز اعلام سینه چون می کشد
بفضل خلق و لطف بخت
بهر تقدیر که هر یک است
دو صد مکرره سراسر وقت
نزد آنها باشد ایروین
هر چه که بود تو حق اینکار
در پیش چشم در قضا
نقدیات از نمارت نقیض
عاز عبادان او دوده و جاج
سخن یا در گفتار یا بر زبان
تختین که تفسیر از نمارت
بهری یا بعد از آب و یکبار
کراژ که گفته یا بسیار بند
دویم که انجان او عجم خواند
شش ایست کویم که نه
سیوم که کس کلام الله خواند
چهارم چون حدت از نمارت
چشم خوردن بعد از فراغش
پنجم که یا نواز که ان
و ششم که هر یک گفته با شش
در درود مل خود باز که ان
عنده در غرضش حرکت حسن
و اما که در نمارت

بیت خود چو دره روبرو سپاه
نار فصل بر مرکب در ابرو
بهر پیشش از زند اندر مفرزه
بچرخه و بچرخه با کبر
دو از تار باینه یا سر دست
بدست خود غار و کس نکست
چنین بکند نقیض در ده چار
بموضع کوزه لادیت شد ایار
در خیال از ستاره در غایت
برون از دست او که جوار
نقیض بنحیم این سما
بستم در غار از میکند
در آغای صدوت از آب
غارش از آن صیبه ری تار
صدوت عابدان که یا که
نکند از در چنین فصل تار
من از تو فیض آن لب صاوت
نستیم ستوت آنجا نقیض
و کوفت از این علامت جویم
که از صوم و زکوت و حج جویم
خویش بخند آن خلاق این
نخایم گفتن آنهم بهر درش
نایس است آمد در احوال
ز تقسیم حرف نامشروع مکات
خود ایجدی جمله شمر دم
بهر حرفه نقیض می سپهر
شما بیت این کفر محقق
در پیشش شمر دم بر پیشش
سه الفاظش ز افراط عین
که توه غنیست و غریبست
بجویش ای موهه مطمن
نکرد آن جرور خویش ازین دق
غنا بخش ای غنی کار ستم
بباز از اهل دنیا بی نیازم

مران هر کوی کوی از در که جوی
من زار بهرین دات درش
بسم کن که بس خوار و حقیرم
صنعتهم عاجزیم مسکین قصرم
نقص غنیش امان و امان ده
همیشه عاقبت در سیم جان ده
عاشق کن علم دین و کن عمل یار
قبولش کن بکس ازنده بیزار
از اهل عی بابک از آنک
بفصلک غنیست حقن موافق
بکن باریک بحق غنیست عظم
بر زبان و سهرات شمع حرم
هر از آن عهد و منت مر خدا
نجات و کس صلیح که
نام شد که کفر انقالب در علم
فقدن نصف شمع غنیست اصل
انما خیر زنده انما قاتل فخر انما
مقبول شمع زنده شمع که هر که
موقوفه خیر فایده که
انما کسب بر آن می مانع
نستیم نه نصف شمع
نستیم نه نصف شمع
نستیم نه نصف شمع

